

ВАЛЕНТИН КРАСНОГОРОВ

ПРЕЛЕСТИТЕ НА ИЗНЕВЯРАТА

Седем новели за театър

Превод от руски
Добринка Стефанова
bina.stefanova@gmail.com
bina.stefanova@abv.bg

Contacts:

Valentin Krasnogorov:

Tel. (7)-812-699-3701; (7)-951-689-3-689 (cell.)

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

<http://krasnogorov.com/english/>

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

В цикъла „Прелестите на изневярата” влизат следните театрални новели:

1. ДА ДОЖИВЕЕМ ДО ВДРУГИДЕН.....	3
2. ПРЕЛЕСТИТЕ НА ИЗНЕВЯРАТА.....	17
3. ТАКИВА МИ ТИ РАБОТИ.....	28
4. НИЕ НИКОГА НЕ СЕ КАРАМЕ.....	41
5. СЕМЕЙНИ СЦЕНИ.....	48
6. ИДЕАЛНОТО СЕМЕЙСТВО.....	52
7. ЖЕНСКА ОРИСИЯ.....	58

Това са едноактни пиеси, доста различни по стил, жанр и настроение. Обединява ги темата, „прелестите” на изневярата и състава на действащите лица - във всички пиеси има по два персонажа – мъж и жена. Само в последните две от тях – „Идеалното семейство” и „Женска орисия” – две жени. За спектакъл с нормално времетраене могат да се изберат две или няколко от седемте новели. В досегашните постановки различните театри са използвали различни комбинации.

Действащите лица в първите три новели са наречени Той и Тя. Те могат да бъдат изиграни като многоактна пиеса (този вариант беше избран, например от Малий театър – Европейски театър под ръководството на Лев Додин в Петербург), но могат да се играят и поотделно, както направиха в БДТ „Товстоногов”.

По преценка на театъра във всички новели могат да играят едни и същи или различни актьори.

1. ДА ДОЖИВЕЕМ ДО ВДРУГИДЕН

Действащи лица:

ТОЙ
ТЯ

Обикновена стая в обикновена къща. До широка, колкото спалня кушетка има шкафче с телефон. На пода и на столовете се търкалят кутии с покупки, пакети, дрехи и други подобни неща. Той и Тя се целуват на кушетката.

Тя. Хубаво ли ти е с мен?

Той. Да.

Тя. Много ли?

Той. Много.

Тя. И на мене. Чак не ми се вярва, че е възможно такова нещо.

Нова продължителна целувка. Телефонът звъни. Тя, без да поглежда, повдига и пуска слушалката. Отново се звъни. Тя гледа телефона с омраза.

Тя. Писна ми. Цял ден не спира да звъни.

Той. Изключи го.

Тя. Знаеш, че не може. *(Вдига слушалката.)* Ало? Мамо, нали ти казах – никакви гости. Не искам и толкова. В края на краищата, кой се жени – аз или ти? *(Захлупва телефона.)* Мразя ги тези тъпи обичаи. Кумове, коли, снимки, шампанско, пръстени, купища непознати хора – абсолютна простотия, нали?

Той. Така е.

Тя. Сватбата е нещо, което засяга само двама души, нали?

Той. Така е.

Тя. И все пак, налага се да изтърпя.

Той. В края на краищата гостите не са най-важното нещо.

Тя. Да. *(Прегръща го.)* Обичаш ли ме?

Той. Обичам те.

Тя. Колко ме обичаш?

Той. Много.

Тя. И аз.

Продължителна целувка. Телефонът звъни.

Той. Изключи го, мамка му.

Тя. Днес няма как, нали знаеш. *(Вдига телефона.)* Ало! Да, лельо. Не, иди ти, не ми е до магазини. Много съм заета. Цял куп неща имам да върша. Моля те, не ми губи времето. *(Затваря телефона.)* Ела при мен.

Той. Първо изключи телефона.

Тя. Нали знаеш, че днес не може. Ще ме търсят много хора.

Той. Точно затова!

Тя. Добре. Издърпай го от контакта.

Той. Имаш нова кушетка.

Тя. Чак сега ли забеляза?

Той. Не, защо. Още като влязох.

Тя. Сутринта я докараха. Не ти ли харесва?

Той. А-а, защо? Кушетката е хубава.

Тя. Гледаш някак особено.

Той. Нормално си гледам.

Тя. Старата беше прекалено тясна.

Той. Да, права си.

Тя. На тази е по-удобно, нали?

Той. Така е. А къде е старата?

Тя. В стаята на мама. Престани да се цупиш, издърпай шнура и ела при мен.

Той. Как изглежда майка ти?

Тя. Много е красива.

Той. Ти на нея ли приличаш?

Тя. Не.

Той. Ама и ти си много красива.

Тя. Така ли?

Той. *(Прегръща я.)* Луд съм по тебе. Снощи не съм мигнал – непрекъснато си представях, как с тебе...

Телефонът звъни.

Тя. Нали те помолих да го изключиш от контакта?

Той. Не вдигай слушалката.

Тя. Сега се налага да я вдигна. *(В слушалката.)* Ало! Да. Благодаря. Благодаря. Благодаря. Да, роклята е готова. Благодаря. Довиждане. *(Оставя слушалката.)* Поздравяват ме.

Той. Сетих се нещо. Не съм те виждал с булчинската рокля.

Тя. Искаш ли да я премея?

Той. Разбира се. Заедно с халката.

Тя. Добре. *(Скача от кушетката, слага си халката и показва ръката си.)* Харесва ли ти?

Той. Не е ли прекалено дебела?

Тя. Сега такива се носят.

Той. Щом се носят такива – носи и ти!

Тя. Не ти ли харесва?

Той. Харесва ми. В края на краищата пръстенът не е най-важното.

Тя. А сега роклята. *(Внимателно сваля роклята от закачалката и я облича.)* Как е, а?

Той. Чудесно.

Тя. А отзад?

Той. Чудесно.

Тя. Ох, забравих обувките. *(Обува обувките.)* Виж ме сега.

Той. Чудесно.

Тя. Добре е, че не е бяла, нали.

Той. Да.

Тя. След това ще си я нося за официално.

Той. Може ли да те прегърна?

Тя. Недей, ще я смачкаш.

Той. Аз много внимателно.

Тя. Чакай, по-добре да я съблека. *(Съблича роклята, събува обувките.)* Сега можеш да ме прегръщаш.

Той. Махни и халката.

Тя сваля халката. Той пламенно я прегръща. Звъни телефонът.

Той. Този телефон е пошуриал. Непрекъснато звъни.

Тя. Сякаш ревнува. *(Вдига слушалката.)* Ало! Мамо, ще сваря, разбира се, ако спреш непрекъснато да ми звъниш. Нямам никакво време, скапах се от работа, а ти през цялото време ми пречиш. *(Оставя слушалката.)*

Той. Между другото кога е подписването?

Тя. Утре, нали знаеш.

Той. Имах предвид в колко часа.

Тя. В три. Защо?

Той. Нищо.

Тя. Наистина, трябва да се хващам за работа. Няма да ми стигне времето.

Той. Дай ми първо да хапна нещо.

Тя. Огладня ли?

Той. Не. Просто обичам, да ме храниш.

Тя. *(Цъфва от радост.)* Наистина ли?

Той. Наистина.

Тя. Сядай.

Той сядва на масата. Тя намята пенъоара си и му сервира..

Тя. Какво ме гледаш?

Той. Любувам ти се.

Тя. Какво?

Той. Движенията ти са плавни и грациозни.

Тя. Не говори глупости.

Той. Обичам, когато правиш нещо за мен.

Тя. А аз обичам да правя разни неща за теб.

Той. Може ли да те целуна?

Тя. Яж сега.

Той. Знаеш ли кога ми е най-хубаво с теб?

Тя. Като сме там, нали? *(Сочи кушетката.)*

Той. Не. Когато се грижиш за мен. Но и там също.

Тя. А на мене – когато се разхождаме и ти ми разказваш разни неща.

Той. А там? *(Кимва също към кушетката.)*

Тя. За „там” просто нямам думи.

Телефонът звъни. Тя вдига слушалката.

Тя. Ало! Да, скъпи... Много съм заета. Правя пердетата. Трябва да ги подгъна, да ги уشيا... До гуша съм заета. Целувам те. *(Оставя слушалката.)*

Той. Не ти ли преча на разговорите?

Тя. Не.

Той. Мога да отида в кухнята.

Тя. Глупости. По-добре да изключи телефона. *(Издърпва шнура.)* Вкусно ли ти е?

Той. Много.

Тя. Да ти сипя ли още?

Той. Сипи ми.

Тя. *(Сипва му още ядене.)* Аз наистина трябва да се хвана с пердетата.

Той. Не може ли да ги зарежеш?

Тя. Как иначе ще обясня какво съм правила цял ден?

Той. Това наистина е работа за цял ден.

Тя. Ами. За десетина минути ще свърша. *(Размята пердетата.)*

Той. Колко бързо работиш.

Тя. Аз всичко правя бързо. Харесват ли ти пердетата?

Той. Заедно ли ги избрахте?

Тя. Да.

Той. Материята е приятна.

Тя. Отива на тапетите.

Той. *(Гледа стените.)* Вчера тези тапети ги нямаше.

Тя. Снощи ги налепихме. Харесват ли ти?

Той. Чудесни тапети. Той вече тук ли живее?

Тя. Още не.

Той. Съблюдава приличието?

Тя. Ти предпочиташ вече да се е преместил, така ли?

Той. Аз нищо не предпочитам. А ризата му защо е тук?

Тя. Купих му я тези дни. Харесва ли ти?

Той. Много хубава риза, но аз предпочитам по-светли.

Тя. Купила съм му и по-светла. Трябва да му взема и бельо, но нищо не разбирам от мъжко бельо. Ти наясно ли си по тоя въпрос?

Той. Горе-долу.

Тя. Можеш ли да ми купиш два комплекта, ама нещо марково?

Той. Разбира се. Кой номер носи?

Тя. Малко по-пълен е от теб. Но ще се погрижа да отслабне. Ще го храня със зеленчуци.

Той. Ти ще бъдеш грижовна съпруга.

Той. Това лошо ли е?

Тя. Не, напротив.

Той. Яж.

Той. Ям. Това за него ли беше приготвено?

Тя. За него ще готвя от вдругиден.

Той. А какво ще правите утре?

Тя. Яж.

Той. Аз ям.

Тя. Крачетата на кушетката се клатят. Можеш ли да ги закрепиш?

Той. Ще се опитам. Дай ми отвертка.

Тя. Първо се нахрани.

Той. Вече свърших. Много беше вкусно.

Тя. Искаш ли чай?

Той. Първо да оправя кушетката.

Тя. Аз в това време ще направя чай.

Подава му инструменти, включва чайника и пак започва да шие.

Тя. Е, как е?

Той. Приключвам.

Тя. Толкова бързо?

Той. Затегнах само няколко болта. Готово.

Тя приближава до кушетката и опитва дали се клати.

Тя. Стабилно е. Браво.

Той. Искаш ли да я изпробваме?

Тя. Няма време. Трябва да окачим пердетата.

Той. Първо чая.

Тя. Разбира се. *(Налива чай и премества към него чинията със сладкиши.)*

Заповядай.

Той. Какво е това.

Тя. Щрудел.

Той. Сама ли го направи?

Тя. За тебе е.

Той опитва сладкиша.

Тя. Харесва ли ти?

Той. Много.

Тя. Наистина ли?

Той. Наистина. Ти имаш златни ръце. Аз ги обичам безумно.

Тя. Само тях ли?

Той. И всичко останало също.

Тя. Взemi целия сладкиш. Ще ти го завия.

Той. Недей. Няма как да го занеса в къщи.

Тя. Тогава искаш ли да ти дам рецептата?

Той. Защо ми е?

Тя. Ще я дадеш на жена си.

Той. Тя не обича да готви.

Тя. Жалко.

Той. И аз съжелявам.

Тя. *(Подава му пердето.)* Хвани този край.

Той. Защо?

Тя. Ще го закачим.

Двамата се качват на столове и закачват пердето.

Той. Бельото заедно ли ще му купим или да ида сам?

Тя. По-добре заедно.

Той. Тогава ще ми помогнеш да избира чанта за жена ми.

Тя. Има нужда от чанта, така ли?

Той. Трябва да и направя подарък.

Тя. Има ли повод?

Той. Рожден ден.

Тя. Тя каква иска – за всеки ден или за празник?

Той. Не знам.

Тя. А какъв цвят предпочита?

Той. Не знам.

Тя. Тогава ще избира по мой вкус.

Той. Благодаря.

Тя. Може да слезеш от стола. Ще довърша сама. Тя красива ли е?

Той. Да.

Тя. А умна ли е?

Той. Да.

Тя. А ти обичаш ли я?

Той. Не.
Тя. Защо?
Той. Дълга история.
Тя. А мене?
Той. Обичам те.
Тя. Колко ме обичаш?
Той. Много-много-много.
Тя. Защо ме обичаш?
Той. Не знам.
Тя. Не ми звучи добре.
Той. Затова пък е вярно.
Тя. *(Слиза от стола.)* Това беше. *(Дръпва завесите и изумено ги оглежда.)* На теб харесват ли ти?
Той. Чудесни завеси.
Тя. Ами тези дантели?
Той. Чудесни са.
Тя. Стаята веднага доби друг вид, нали?
Той. Така е.
Тя. *(Целува го.)* Благодаря ти, скъпи.
Той. Дребна работа. Отдавна ли се срещате?
Тя. От две години. Ти много ми помогна.
Той. Дребна работа. Не разбирам, как може толкова дълго да е живял без тебе.
Тя. Мислиш, че му е било трудно ли?
Той. Аз, например, не мога и един час без теб.
Тя. Защото се познаваме едва от седмица. За две години би могъл да свикнеш да я караш и без мен.
Той. Нищо подобно.
Тя. Ако трябва да бъдем честни – аз не бързах.
Той. Може би и сега ще е по-добре да не бързаш?
Тя. Не знам.
Той. Чудесни пердета.
Тя. Каза го вече.
Той. Изобщо стаята стана много уютна. Не разбирам само какво търси тоя хладилник тук.
Тя. Подарък за сватбата.
Той. А защо не е в кухнята.
Тя. Няма място. Там е хладилника на майка ми.
Той. А какво има в тези кутии? Пак ли подаръци?
Тя. Да. Какво ти става?
Той. Нищо.
Тя. Гледаш някак странно.
Той. Нормално си гледам.

Тя. Искаш ли да видиш подаръците?
Той. Разбира се.
Тя. Това май е сервиз. *(Отваря кутията.)* Да, сервиз е. *(Изважда една чиния.)* Как ти се струва?
Той. Чудесна е. Между другото все забравям да те питам: Защо се жениш?
Тя. Виж каква чиния.
Той. Чудесен порцелан.
Тя. От Дания. Ти не знаеш ли защо се женят хората?
Той. Мислех - защото се обичат.
Тя. Ти по любов ли се ожени?
Той. Разбира се.
Тя. И какъв е изводът?
Той. Чудесна чиния. А в тази кутия какво има?
Тя. Кукла.
Той. Не мога да понасям, като почнат да подаряват кукли по сватбите.
Тя. И аз. Но тази кукла е направо чудо. *(Изважда я от кутията.)*
Той. Та защо все пак се женят хората?
Тя. За да си имат мъж и деца. Виж я само колко е хубава.
Той. Чудесна кукла. Ти искаш ли да имаш деца?
Тя. Разбира се, че искам.
Той. От него или изобщо.
Тя. Тя си отваря очите и казва „Мама”.
Той. Чудесна кукла. Попитах те от него ли искаш да имаш деца или изобщо.
Тя. Нито едното, нито другото.
Той. А от кого?
Тя. Помисли си.
Той. *(Изведнъж се сеца.)* Ти си ненормална.
Тя. Разбира се, че съм ненормална.
Той. И точно затова те обичам безумно.
Тя. А аз – тебе. Това са прибори за ядене. Вилици, лъжици, ножове...
Той. Много практично. Сега ще ти кажа една стара истина...
Тя. И домакинска престилка - като бонус.
Той. Много хубава престилка. Не бива да се жениш без любов.
Тя. Защо без любов. Той ме обича.
Той. Това е без значение.
Тя. Точно това е най-важното.
Той. Не се обвързвай с чужд човек.
Тя. Защо да е чужд. Той ми е много близък.
Той. Като роден брат?
Тя. Като мъж. Аз живея с него вече две години.
Той. Ти няма да си щастлива с него.
Тя. Ако не бях срещнала теб, щях да бъда.
Той. Ти обичаш ли го?

Тя. Той е подходяща партия за мен.

Той. Ти обичаш ли го?

Тя. Аз обичам теб.

Пауза. Тя съсредоточено и безцелно мести кутиите.

Той. Ще престанеш ли да местиш тия кутии?

Тя. Извинявай, аз машинално. *(Подава му една картина в рамка.)*

Той. Поредният подарък?

Тя. Да. Ще я закачиш ли на стената, ако не те затруднява?

Той. Значи утре вечер ти ще спиш с него?

Тя. Да.

Той. И всички следващи нощи - също?

Тя. Да.

Той. Това е нелепо и гнусно.

Тя. А ти какво предлагаш?

Той. Нищо. *(Закача картината.)* Виж дали е равно.

Тя. Повдигни малко левия край. Така е добре. Да допуснем, че не се оженя. Тогава какво?

Той. Не знам.

Тя. В края на краищата, ще направя така, както ти кажеш.

Той. Трябва сама да решиш.

Тя. В такъв случай, вече съм решила.

Той. Чудесно.

Тя. Картината не е лоша, нали?

Той. Чудесна е.

Тя. Махни я, по-добре.

Той. Защо?

Тя. Моля те.

Той сваля картината.

Тя. А сега хайде да свалим и пердето.

Той. Защо?

Тя. Така трябва. Просто аз забравих, че ние няма да живеем в тази стая.

Той. Кои „ние“?

Тя. Нито ти, нито аз.

Той. Ти пък защо?

Тя. Майка ми не иска ние да живеем тук.

Той. Той ли не харесва майка ти, или тя – него?

Тя. Разбираш ли, майка ми е много свестен човек...

Той. А той?

Тя. И той е добър човек.

Той. И тези добри хора не искат да живеят заедно.
Тя. Да. Не само те. И аз искам да живеем отделно.
Той. Искаш сама да командваш в къщи?
Тя. Да. Нещо лошо ли казах?
Той. Не, няма нищо лошо.
Тя. Ти какво ще ме посъветваш?
Той. Да се разделите.
Тя. Ще ми помогнеш ли да намеря апартамент?
Той. Разбира се. Но защо не потърсите двамата?
Тя. Той е много непрактичен.
Той. И аз съм непрактичен.
Тя. Отказваш ли ми?
Той. Не.
Тя. Твоята тъща отделно ли живее или е при вас?
Той. Отделно.
Тя. И какви са отношенията ти с нея?
Той. Добри.
Тя. А с жена ти?
Той. И с жена ми също.
Тя. И с нея ли живеете отделно?
Той. Не, заедно.
Тя. Жалко.
Той. И аз съжалявам.

Пауза.

Тя. Хайде да свалим пердето.

Качват се на столове и свалят завесите.

Тя. Веднага стана някак неуютно, нали?
Той. Да.
Тя. Трябва да разтребя. Мама скоро ще се прибере.
Той. Вече?
Тя. *(Уморено.)* Колко бързо мина този ден.
Той. Да.
Тя. Къде сега да ги завра тези кутии.
Той. Защо криеш телефона в хладилника?
Тя. Без да искам.
Той. Той доста отдавна не е звънял.
Тя. Ох, аз съм забравила да го включа.

Тя пъха щепсела в розетката. Веднага се звъни. Тя вдига слушалката.

Тя. Да. Да, скъпи. Не, днес не идвай. Много съм уморена. Не се огорчавай, целият живот е пред нас. Не, не ходи на фризьор, ще те направят на маймуна. Добре тогава, ела довчера, аз ще те подстрижа. *(Оставя слушалката.)*

Той. Ти ли ще го подстригваш?

Тя. Да. Има ли нещо лошо?

Той. Не, напротив.

Тя. Какво ти става, мили?

Той. Нищо.

Тя. Гласът ти е някак особен.

Той. Нищо му няма на гласа ми. Разбрах, че ни наричаш по един и същ начин.

Тя. Напротив! Него наричам скъпи, а теб – мили.

Той. Това е все едно и също.

Тя. Нищо не разбираш.

Той. По-рано смятах, че да ревнуваш от съпруга или от съпругата е глупаво.

Тя. А сега?

Той. И сега мисля по същия начин.

Тя. Значи не ме ревнуваш.

Той. Ревнувам те. Но той още не ти е мъж.

Тя. Значи утре ще спреш да ме ревнуваш?

Той. Кога си лягате обикновено.

Тя. Още не сме си лягали „обикновено“.

Той. А утре?

Тя. *(Свива рамене.)* Към единайсет.

Той. В единайсет и пет ще ти позвъня и ще ти говоря два часа.

Тя. Добре, че ме предупреди. Ще изключа телефона.

Той. Ще подпаля къщата.

Тя. Ще извикам пожарната.

Той. Аз не се шегувам.

Тя. Аз също.

Той. А ти ревнуваш ли ме от жена ми?

Тя. Не. Внимавай, това е сервизът.

Той тръшва кутията на пода.

Тя. Какво ти става?

Той. Ще натроша всичко на парчета! Ти нямаш капка такт. Няма да се учудя ако ме пратиш в аптеката да ви купя...

Тя. Какво да ни купиш?

Той. Нищо.

Тя. Не разбирам защо се сърдиш.

Той. Не мога да те понасям.

Тя. Знам, мили.

Той. Не ме наричай мили!

Тя. Добре.

Той. Ти си една студена и пресметлива еснафка.

Тя. Знам.

Той. Не понасям еснафките.

Тя. Знам.

Той. Ти имаш една-единствана цел – да не останеш без мъж.

Тя. Ти искаш ли аз да остана без мъж?

Той. Аз не искам нищо. Но най-смешното е, че ти изглеждаш много доволна от тази сватба.

Тя мълчи.

Той. Колко усилия полагаш да създадеш свой уютен дом за мъжа си, а нашето гнезденце – през куп за грош. Не искам да се задоволя с огризките.

Тя мълчи.

Той. Мъжът ти ще е подстриган и обгрижен като английска ливада, а аз...
Защо млъкна?

Тя. Този възел не може да се развърже с думи.

Той. Ти имаш най-силния коз. Защо не го използваш?

Тя. Аз не играя на карти с теб.

Той. Каж ми, че съм женен и че ти нямаш друг изход.

Тя. Защо?

Той. Каж ми, че щом аз спя с жена си, ти също имаш право да спиш с мъжа си.

Тя. Защо?

Той. Настъпи ме по мазола.

Тя. Не искам да те боли.

Той. Защо не кажеш, че искаш да се разведа?

Тя. Ти искаш ли да кажа такова нещо?

Той. Аз нищо не искам!

Тя. *(След пауза.)* Жалко, че не искаш нищо.

Той. Аз искам всичко! Цял ден чаках да кажеш, че не издържаш повече, чаках да кажеш: „по-добре да остана сама.”

Тя. И тогава?

Той. И тогава аз също щях да зарежа всичко. Но на теб изобщо не ти пука. Все едно ти е дали ще си с мен или с някой друг. Така ли е?

Тя. Може и така да е.

Той. Аз не бих се поколебал да изоставя семейството си заради жената, за която целият свят – това съм аз. Но ти не се решаваш дори да отложиш сватбата си. Дори за един ден.

Тя. Знаеш, че съм готова веднага да се разделя с него.

Той. Да, ако незабавно получиш гаранции за стока с по-добро качество.

Тя. Но, мили...

Той. Не ме наричай мили.

Тя. Защо?

Той. Защото си ми противна.

Тя. Знам.

Той. Ти си най-обикновена уличница.

Тя. Знам.

Той. Аз не съм спал цяла нощ – сякаш да се задуша от ревност.

Тя. Ти да не смяташ, че аз съм някаква героиня или ангел небесен?

Той. Нищо не смятам.

Тя. Толкова е просто. Една седмица, преди сватбата разбрах какво е това любов и какво е да си с истински мъж. Но този мъж не може да бъде мой. Объркана съм.

Той мълчи.

Тя. Колко време имаме още? Няколко дни? Или няколко минути?

Той мълчи.

Тя. А пред мен е целият ми живот. Но без тебе. Налага се аз да помисля как ще живея оттук нататък. Кой, ако не аз?

Той мълчи.

Тя. Пръстените са купени, роклята е ушита, роднините пристигнаха... Аз самата вече не мога да се спра. И не знам ти какво искаш. Помогни ми.

Той мълчи.

Тя. Защо мълчиш?

Той. Мисля колко хубаво би могло да ни бъде.

Тя. (С горчивина.) Да.

Той. Ще свикнем да се прегръщаме, без да обичаме.

Тя. Да.

Той. И ще се погубим.

Тя. Съжаляваш ли, че се срещнахме?

Той. Не. А ти?

Тя. Не.

Той. Аз много те обичам.

Тя. Знам.

Той. Какво ще правим?

Тя. Сега ще се прибере майка ми, време е да си вървиш.

Той. Какво решавааш?

Тя. Нищо.

Той. *(Става.)* Довиждане.

Тя. Чакай! Още малко, поне още минутка.

Пауза.

Тя. Нали не се сърдиш, че те помолих да ми помогнеш?

Той. Не се сърдя.

Тя. Толкова ми харесва да правя нещо заедно с теб.

Той. И на мене.

Тя. През цялото време си мислех, че правим всичко за нас.

Той. Не знаех.

Тя. Сбогом, мили.

Той. Няма ли да се видим повече?

Тя. Мислиш ли, че има смисъл?

Той. Сигурно не.

Тя. Още една среща нищо няма да реши и няма да помогне.

Той. Така е.

Тя. Тогава струва ли си?

Той. Разбира се, че не си струва. Но аз не мога без теб.

Тя. И аз не мога.

Той. Значи до утре?

Тя. Утре не може, нали знаеш!

Той. Тогава вдругиден.

Тя. Добре.

Той. Ще можеш ли?

Тя. Ще измисля нещо. Обичаш ли ме?

Той. Обичам те.

Тя. И аз. За какво си мислиш?

Той. Разни неща.

Тя. А аз само за едно.

Той. За какво?

Тя. Как да доживея до вдругиден.

2. ПРЕЛЕСТИТЕ НА ИЗНЕВЯРАТА

Действащи лица:

ТОЙ
ТЯ

Той крачи нервно из стаята, гледа си часовника, очевидно е, че очаква с нетърпение някого. Чука се на външната врата. Тя връхлита в стаята. Облечена е с палто, носи голяма пазарска чанта. Той се втурва да я посрещне.

Той. *(Хем сърдито, хем радостно)* Най-последно.

Прегръдка, продължителна целувка.

Той. Бях почнал да губя надежда.

Тя. И аз. Едвам се измъкнах.

Той. Защо дишаш толкова тежко?

Тя. Тичах. Имаме много малко време. *(Иска да го прегърне.)*

Той. *(Отдръпва се.)* Заклучи ли вратата?

Тя. Не. Не мога да се оправям с вашите ключалки.

Той. Чакай да заклуча. *(Заклучва вратата, връща се, иска да я прегърне.)*

Тя. *(Отдръпва се.)* На стълбището срещнах някакъв мъж. Така ме изгледа, че краката ми се подкосиха.

Той. *(Угрижено.)* Как изглеждаше? Един дядо с бастун и сив костюм?

Тя. Не, млад, с пуловер.

Той. Той видя ли къде влизаш?

Тя. Не, престорих се, че отивам нагоре.

Той. *(С облекчение.)* Значи няма страшно. *(Иска да я прегърне.)*

Тя. *(Отдръпва се.)* Стори ми се, че той ме позна.

Той. Как така?

Тя. Мъжът ми каза, че някъде в този квартал живее негов колега.

Той. В този квартал живеят над сто хиляди души.

Тя. И всички могат да ме познаят.

Той. Ти виждала ли си го този негов колега?

Тя. Да.

Той. Той ли беше?

Тя. Не.

Той. Тогава защо се притесняваш?

Тя. Ами ако е бил някой друг негов колега? Който ме познава, а аз него – не?

Той. Така може да се плашиш от всеки мъж и от всяка жена.

Тя. Ами да, аз се плаша.

Той. В края на краищата да се качваш сама по някакво стълбище не е престъпление.

Тя. Лесно ти е на теб.

Той. Можеш да кажеш, че си била при шивачката.

Тя. Добре, де, все някак ще се оправя.

Той. *(Привлича я към себе си.)* Сега успокой ли се?

Дълга целувка.

Тя. *(Отдръпва се.)* Ама как може така?

Той. Какво има?

Тя. Ти не си пуснал пердето!

Той. Какво от това?

Тя. Застанали сме до прозореца!

Той. Той гледа към задния двор. Освен това сме на шести етаж.

Тя. Все едно. Аз имам усещането, че отвсякъде ни гледат.

Той пуска щорите.

Той. *(Прегръща я.)* Някакви други притеснения да имаш?

Тя. Вече не.

Той. *(Отдръпва се.)* Ще си свалиш ли най-последното палто?

Тя. Не, мили. Отбих се само за минутка.

Той. Защо за минутка? Нали се разбрахме за цял час?

Тя. Обстоятелствата се промениха.

Той. Пак ли? Толкова чакам тази среща.

Тя. И аз.

Той я прегръща. Тя отговаря на прегръдката му, но изведнъж уплашено го отблъсква.

Тя. Купи ли месо?

Той. Купих.

Тя. А мляко?

Той. Да.

Тя. *(Облекчено въздъхва.)* Изплаших се да не си забравил.

Той. Не, не съм забравил. Дай да ги сложим в чантата ти, да не ги забравим после. *(Изважда от хладилника мляко и месо.)*

Тя. Колко струва месото?

Той прави неопределен жест.

Тя. Трябва да знам, защото свекърва ми може да пита.

Той. Ето касовата бележка.

Тя му дава пари, той и връща рестото.

Тя. Благодаря. *(Слага продуктите в чантата си.)*

Той. Все пак няма ли да си свалиш палтото?

Тя. Не си струва, мили, дойдох само за минутка.

Той. Кога трябва да си тръгнеш?

Тя. Дай да пресметнем заедно. Ако предположим, че половин час е отишъл за месото и петнайсет минути за млякото, получава се четиридесет и пет минути. Като извадим пътя до вас и обратно – остава едно нищо.

Той. Не разбирам защо бързаш толкова.

Тя. Трябва да сготвя.

Той. Нали свекърва ти готви?

Тя. Сега вече – аз.

Той. Защо?

Тя. За да не се чувства мъжът ми пренебрегнат.

Той. Аз помислих, че си взела отпуск, за да се срещнем, а не да готвиш обяд на мъжа си.

Тя. И аз мислех така, но не мога да се отскубна задълго от свекърва си. Тя е страшно подозрителна.

Той. А мъжът ти?

Тя. И мъжът ми също. Вчера, като взех пазарската чанта, изгледа ме подозрително, усмихна се и попита „В магазина ли отиваш?” Сърцето ми се обърна.

Той. А ти, всъщност, къде беше тръгнала?

Тя. В магазина. *(Взема чантата.)* Добре, аз да тръгвам.

Той. По-добре да беше му казала, че ще сготвиш за вечеря.

Тя. Довечера ще ходим с него на мач.

Той. На мач? Защо?

Тя. За да не ме заподозре в нещо.

Той. По-добре иди на гости на някоя приятелка.

Тя. Аз вече не ходя на гости.

Той. Защо?

Тя. За да не се усъмни в нещо. Изобщо, гледам да му угаждам.

Той. *(Без да я гледа.)* И какво правиш, за да му угаждаш?

Тя. Ти да не ревнуваш?

Той. Не. Но ми писна да говорим за мъжа ти.

Тя. Предложи друга тема.

Той. Например?

Тя. По-рано си говорехме за музика, за поезия...

Той. Щях да забравя, купих ти една стихосбирка. Заповядай. *(Подава и книга.)*

Тя. О-о, благодаря! *(След кратко колебание връща книгата.)* Всъщност не бива. Той ще пита откъде съм я взела.

Той. Ще кажеш, че ти е подарък от някоя приятелка.

Тя. И после тая приятелка да ме издаде без да иска.

Той. *(Захвърля книгата.)* Ето, че си поговорихме за поезия.

Тя. Не се сърди.

Той. Аз не се сърдя. Но ми е много неприятно, че не четем нищо заедно, че никъде не ходим...

Тя. Мислиш ли, че на мен ми е приятно? *(След пауза.)* Знаеш ли какво? Хайде да идем на кино.

Той. Кога? И как?

Тя. Много просто. Ще си купим билети за една и съща прожекция. Но ще седнем на различни места. Аз – с мъжа си, ти – с жена си. И ще смятаме, че сме били заедно на кино. Искаш ли?

Той. Искам.

Тя. Прегърни ме.

Той. Първо махни това проклето палто.

Тя. Аз съм само за минутка.

Той. Не искам да те прегръщам само за минутка. Не затова съм избягал от работа.

Тя. *(Хрумва и някаква идея.)* Слушай, имаш ли зеле?

Той. *(Изумен.)* Зелe? Не знам. Май има една зелка.

Тя. Ако ми я дадеш, ще кажа, че съм ходила на пазара, за зеле. Тогава ще имаме още не по-малко от петнайсет минути. Добре ли го измислих?

Той. Направо фантастично! *(Донася от кухнята зелка, подава и я, но после се замисля.)* Не, не мога да ти я дам.

Тя. Защо?

Той. Какво ще кажа на жена си? Няма ме в къщи, а зелката - изчезнала. *(Взема зелката обратно.)*

Тя. *(Мисли.)* Тогава виж какво. Ще кажа на свекърва ми, че съм се отбила в книжарницата и съм си купила тази стихосбирка. И – ето ти ги петнайсетте минути.

Той. *(Лицето му се прояснява, той я прегръща.)* Така става.

Тя. *(Прегръща го и шепне.)* Боря, мили...

Той. Аз не съм Боря, а Льова.

Тя. Знам. Но по-добре да те наричам Боря.

Той. Защо?

Тя. Умирам от ужас да не се изтърва и да го нарека Льова. Тогава - край!

Той. Да, наистина.

Тя. А ако и ти си Боря, няма опасност да ви объркам. Нали не си против?

Той. *(Неохотно.)* Щом се налага...

Тя. Благодаря ти, Льова.

Той. *(Натъртено.)* Боря.

Тя. Ах, да, Боря. Нали не се сърдиш?

Той. *(Сухо.)* Не.

Тя. Тогава прегърни ме по-силно. *(Шепне със затворени очи.)* Боря, Боренце, Боренка, Борчето ми...

Той. Ти сега за кого ме вземаш – за него или за мене?

Тя. *(Отваря очи.)* Разбира се, че за тебе. Просто свиквам с новото ти име.

Той. Нещо не ми се връзва.

Тя. Не ревнувай. Важното е, че ми е много хубаво.

Той. Затова пък на мене никак не ми е хубаво.

Тя. Защо?

Той. Защото искам да прегръщам тебе, а не палтото ти.

Тя. Защо не ми каза по-рано? Съвсем забравих. *(Сваля палтото си.)*

Той. *(Прегръща я.)* Виж, това е друго нещо.

Тя. *(Разпалено.)* Боря, любими! Миличкият ми!

Той. По-тихо, ще чуят на долния етаж.

Тя. Добре, ще шепна. *(Едва чуто.)* Обичаш ли ме?

Той. Какво?

Тя. Питам – обичаш ли ме?

Той. Обичам те.

Едва започналите прегръдки се прекъсват от телефонен звън.

Тя. О, господи!

Отново се звъни.

Той. Мамка му.

Телефонът продължава да звъни.

Той. Как мислиш, да вдигна ли?

Тя. Не вдигай. Ами ако е жена ти?

Той. Помолих в службата, да ме предупредят, ако началството се усети. *(Нерешително посяга към телефона.)*

Тя. Ами ако е тя?

Двамата като хипнотизирани гледат телефона. Той спира да звъни.

Той. Май това беше.

Тя. Слава богу. *(Притиска се към него.)*

Той. *(Без да и обръща внимание.)* Това не беше жена ми.

Тя. Мислиш ли?

Той. Тя не знае, че съм в къщи.

Тя. Може първо да е звъняла в службата ти?

Той. Ще и кажат, че съм излязъл за малко.

Тя. *(Прегръща го.)* Не мисли повече за това.

Той. *(Загрижено.)* Кой би могъл да е?

Тя. *(Нетърпеливо.)* Прегърни ме, хайде!

Той. Чакай малко. *(Набира номер по телефона.)* Миша. Аз съм. Някой да ме е търсил? Ти ли ми звънна току-що? Добре, хайде чао! *(Оставя слушалката и вижда, че тя отново е облякла палтото си.)* Ти къде хукна?

Тя. Време е да тръгвам, мили.

Той. Чакай поне още две минути.

Тя. Не мога.

Той. Дори не се уговорихме за следващия път.

Тя. Утре не мога, вдругиден – също.

Той. А в четвъртък след работа?

Тя. *(Изважда бележника си.)* В четвъртък имаме събрание. Не знам кога ще свърши. Искаш ли в петък?

Той. В петък аз не мога. С жена ми сме на гости. *(Изважда си бележника.)* Най-удобно е в неделя.

Тя. Аз вече не излизам през почивните дни.

Той. За да не забележи нещо мъжа ти?

Тя. На мен изобщо не ми е до смях.

Той. И на мене.

Тя. А как си другата седмица как си?

Той. *(Гледа бележника си.)* Няма да стане. Ще работя вечер.

Тя. Колко дни?

Той. До пети.

Тя. От пети до десети аз съм на курсове.

Той. На дванайсети заминаваме с жена ми на почивка.

Тя. За колко време?

Той. До края на месеца.

Тя. След това пак ли ще работиш вечер?

Той. Сигурно. *(Взира се в тефтера си.)* Да се опитаме да се видим на единайсети?

Тя. Чак за тогава нищо не мога да кажа.

Той. Друг ден просто няма. Даже и за половин час.

Тя. Къде?

Той. Най-удобно ми е в аптеката.

Тя. Там винаги е пълно с народ.

Той. Тогава в библиотеката.

Тя. Там пък е много празно. Ще правим впечатление.

Той. Тогава – в парка?

Тя. Много е далече, а времето ни е малко. Пък и ще замръзнем.

Той. Тогава дай просто да седнем в някой автобус и да пропътуваме целия му маршрут?

Тя. За да ни види целият град, така ли?

Той. Ти какво предлагаш?

Тя. *(След като помисля.)* Добре, хайде в автобуса. Но ти няма да ме заговаряш, няма да сядаш до мен и няма да ме гледаш.

Той. Значи се разбрахме.

Тя. *(Записва в бележника си.)* Значи на единайсети, в дванайсет, в автобус номер тринайсет.

Той. *(Посяга да си запише и тя, но се сепва.)* Чакай! На единайсети не мога!

Тя. Нали сам предложи?

Той. Забравих, че жена ми има рожден ден.

Тя. Нали го празнувахте миналия месец?

Той. Не нейния, на детето.

Тя. Твоите семейни тържества са всяка седмица.

Той. Какво мога да направя?

Тя. Не можеш ли да си намериш повод да изчезнеш поне за половин час?

Той. *(Мисли.)* Ти можеш ли да подстригваш?

Тя. Не.

Той. Жалко. Можеше да кажа, че отивам да ме подстрижат.

Тя. Дори и да можеш, къде щяхме да седнем да те подстригам. В парка? Или в автобуса?

Той. Не се сърди.

Тя. Аз не се сърдя.

Той. По-добре аз да ти позвъня.

Тя. Не можеш да ми звъниш, нали знаеш?

Той. Ще позвъня в службата ти.

Тя. Ти си луд. Знаеш ли колко народ сме на един телефон. Целият офис ще разбере, че ме е търсил мъж.

Той. Какво от това?

Тя. Ще ме издадат.

Той. Откъде накъде?

Тя. Ти не познаваш хората.

Той. Ако искаш, ще се обадя с женски глас.

Тя. Знаеш ли, Льова...

Той. Боря.

Тя. А, вярно, Боря. Боря. Виждаш ли колко е лесно да се изпусне човек.

Той. Какво искаше да кажеш?

Тя. Че няма да можеш да говориш с женски глас.

Той. Ако се наложи, ще мога. *(С престорен глас.)* „Добър ден, бихте ли извикали на телефона...” *(С нормалния си глас.)* Е, как е?

Тя. *(Въздиша.)* По-добре аз да ти се обадя в службата. Наистина, не ми е лесно да звъня, но...

Той. Трудно ще ме улучиш на работното място.

Тя. Но могат да ти кажат, че съм те търсила.

Той. Ще ми кажат. Но по-добре да е нещо служебно.

Тя. Добре, служебно ще е. И за всеки случай ще преместим времето с едно денонощие и два часа.

Той. Как така?

Тя. Ами ако примерно кажа: „Предайте му, че съвещанието е утре в три”, всъщност, това означава, че ще се срещнем вдругиден в пет.

Той. *(Окончателно се обърква.)* „Утре в пет... вдругиден в три...” Няма ли да е по-лесно де ти пиша „до поискване”.

Тя. Само не в кварталната поща.

Той. Тогава до централната поща.

Тя. Много е далеч от къщи.

Той. *(Гледа си часовника.)* Извинявай, трябва да се връщам на работа.

Тя. Но ние още не сме се уговорили.

Той. Тогава за всеки случай ще им звънна. *(Набира номер. С женски глас.)* Извикайте, ако обичате, Миша... Миша? Какво става там, всичко наред ли е? Не ме познаваш? Аз съм, Боря. *(Усеща се, започва да говори с нормалния си глас.)* Ах, мамка му... Не Боря, а Льова! Льова! Не, не съм пиан и не те разигравам. После ще ти кажа. Какво?! Усетил се е? *(Изплашено.)* Отдавна ли? Побеснял е и се е разпусвал? Идвам веднага. *(Оставя телефона. С трагичен тон.)* Само това липсваше.

Тя. Какво е станало?

Той. Заплашвал, че ще ме уволни за бягство от работа.

Тя. Ще ти се размине.

Той. Лесно ти е на тебе.

Тя. Не се паникьосвай.

Той. Шефът отдавна ми има зъб. Само ми търси цаката.

Тя. Добре, аз бягам.

Той. Ще излезем заедно.

Тя. Заедно не бива. Ще ни видят.

Той. Вярно. Хайде първо ти.

Тя. *(Взема си чантата.)* Целуни ме за довиждане.

Той. *(Целува я набързо.)* Довиждане.

Тя. Никак не ни е лесно, нали?

Той. Затова пък не ни е скучно.

Тя. За мене нашите срещи са единствената радост в живота. А за тебе?

Той. *(Бързо се приготвя за излизане.)* И за мене.

Тя. Обичаш ли ме?

Той. *(Нетърпеливо.)* Обичам те, обичам те. Тръгвай!

Звъни се на външната врата. Двамата застиват изплашени.

Тя. *(Шепнешком.)* Кой може да е?

Той. Откъде да знам?

Тя. Цялата се треса.

Той. Не се бой. Ще позвъни, ще позвъни и ще си отиде.

Пак се звъни.

Тя. Ще откача.

Той. Тихо. *(Ужасен.)* Според мен някой се опитва да отключи вратата. Чуваш ли?

Напрегнато мълчание.

Тя. Погледни през шпионката.

Той отива на пръсти да вратата, връща се с ужасено лице.

Кой е?

Той. *(Отчаяно.)* Жена ми.

Тя. Сигурен ли си?

Той. Не знам... Стълбището е тъмно.

Тя. Какъв кошмар... *(Изплашено.)* Тя може ли да влезе?

Той. Не, пуснал съм резето.

Звъни се.

Тя. Не издържам.

Той. Трябва да изчакаме малко. Може пък да си отиде.

Тя. Аз не мога да чакам. Отдавна трябваше да съм в къщи.

Той. А аз - на работа.

Тя. Мъжът ми ще ме убие.

Той. Шефът ще ме уволни.

Тя. Тя би трябвало сега да е на работа. Защо е тук?

Той. Не знам. Може да е забравила нещо.

Тя. Откога искам да си тръгвам, а ти все „почакай”, та „почакай”. На ти сега?

Той. Аз бях тръгнал да те изпращам, ти, обаче, се разприказва.

Тя. Как не те е срам. Аз изобщо не исках да идвам – предчувствах нещо лошо.

Той. Да не мислиш, че на мен ми е лесно да се измъквам от работа, когато шефът всеки момент може да ме спипа. Знаех си аз...

Звъни се.

Тя. Трябва да отворим. В края на краищата и двамата сме с палта.

Той. Трябваше да отворим веднага. Сега какво ще и кажем?

Тя. Няма къде да се денем. Не се бави повече.

Той. Не знам... Може пък да си тръгне?

Тя. Разбери, повече не мога да чакам... Свекървата сигурно вече звъни на мъжа ми...

Той. Пет години се трепах да ме назначат на тази длъжност и така идиотски да си проиграя шанса... На всичко отгоре...

Тя. *(Решително.)* Отваряй! В края на краищата, ти мъж ли си, или не си?

Той. Мъж съм. Но няма да отворя.

Тя. Какво толкова рискуваш. Нали казваш, че и без това не сте в добри отношения.

Той. И ти ми казваш, че сте си чужди, а сега се тресеш като трепетлика.

Тя. Това е друго.

Той. И при мене е друго. Как ще я погледна в очите?

Тя. А-а, значи съвестта те мъчи? Не е ли малко късно?

Той. На мен винаги ми е съвестно. Не съм като теб.

Тя. Щом ти не можеш, аз ще отворя. *(Решително тръгва към вратата.)*

Той. *(Спира я.)* Чакай!

Тя. *(Изтръгва се от ръцете му.)* Пусни ме!

Той. *(Шепне.)* Тихо!

Тя. Жалък страхливец!

Той. На мен целият ми живот се руши, а тя трепери от тъпата си свекърва!

Тя. А пък ти трепериш от някаква дъртачка, с която отдавна трябваше да си разведен.

Той. Тази „дъртачка“ е с пет години по-млада от теб и, ако искаш да знаеш, сто пъти по-красива. Ти по сравнение с нея си като... *(не може да намери достатъчно обидни думи)* Като изплюто мляко.

Тя. Тогава защо търчиш подир мен?

Той. Първо – за разнообразие и второ – от глупост.

Тя. Ако знаеш как те ненавиждам!

Той. Не повече отколкото аз тебе!

Пауза.

Тя. Нещо спряха да звънят.

Той. Стори ми се, че чух стъпки по стълбището.

Тя. Може да си е отишла. Я виж!

Той крадешком отива до вратата и се връща с просветнало лице.

Той. Няма никой.

Тя. Какъв късмет! *(Хвърля се на шията му.)* Не се сърди, мили.

Той. И ти на мен.

Тя. *(Грабва чантата.)* Аз бягам.

Той. Довиждане.

Тя. Ще се чуем и ще се уговорим допълнително.

Той. Добре.

Тя. Отключи ми.

Те бързат към изхода, но ги спира рязко и настойчиво звънене на външната врата. Те застиват. В същото време започва да звъни и телефонът. Те са объркани и отчаяни, гледат се един друг.

3. ТАКИВА МИ ТИ РАБОТИ

Действащи лица:

ТОЙ
ТЯ

Кухня в съвременен апартамент. Млада жена нарежда масата за вечеря. Звъни се на вратата. Жената, без да бърза, тръгва да отвори, после се връща. След нея върви мъж. Той носи торбичка със зеленчуци, хляб и други продукти.

Той. Купих всичко, което поръча.

Тя. *(Целува го по бузата.)* Благодаря. Сложи зелето в онази щайга. Но първо си обу чехлите, защото съм мила пода.

Той оставя на пода чантите, събува си обувките, с небрежен жест пъха крака в чехлите и разпределя продуктите в касетките.

Тя. Веднага ли искаш да вечеряме, или първо ще си починеш?

Той. *(Целува я.)* По-добре да вечеряме. Прегладнях.

Тя. Измий си ръцете.

Той си сваля сакото и вратовръзката. Мие си ръцете. Тя нарязва хляба, слага чинии на масата, сервира.

Готов ли си?

Той. Да.

Тя. Сядай.

Взема кърпата от ръцете му и я окачва на мястото и.

Тя. Как се чувстваш? Не си ли по-добре?

Той. Не съм по-добре. Но не съм и по-зле.

Тя. Какво ново в службата?

Той. Все същото.

Тя. *(Сервира му.)* Май не си в настроение.

Той. Нищо подобно.

Тя. Искаш ли чаша вино?

Той. Може.

Тя. *(Изважда бутилка вино.)* Дай тирбушона.

Той. Той къде е, на мястото си ли?

Тя. Да.

Той отива за тирбушон и се връща.

Той. *(Отваря бутилката.)* А къде е твоята чаша?

Тя. Аз не искам.

Той. Защо?

Тя. Не ми се пие.

Той. Какво ти е?

Тя. Нищо.

Той. Съвсем честно?

Тя. *(Усмивва се.)* Наистина, нищо ми няма.

Той. Тогава все пак ще ти наля малко. *(Взема още една чаша и налива в нея вино.)*
За какво прием?

Тя. Да ти бъде хубаво.

Той. Добре.

Той отпива. Тя оставя чашата си недокосната на масата. Той започва да се храни с апетит.

Той. Любимата ми салатата.

Тя. Знам. Харесва ли ти?

Той. И още как.

Тя. Много се радвам. *(Налива му вино.)*

Той. *(Вдига си чашата.)* А сега да прием да ти бъде хубаво и на тебе.

Тя. Хайде.

Той пие. Тя оставя чашата си недокосната.

Тя. Да сервирам ли яденето?

Той. Давай.

Той. Какво ново при теб?

Тя. Рокля.

Той. Така ли? Даже не забелязах.

Тя. Знаех си, че няма да забележиш.

Той. Я стани, завърти се. Страхотна рокля! Честито. Това, разбира се, е най-важната новина.

Тя. Има и още една. Ще имаме дете.

Той. Така ли? Това, разбира се, също е важно. *(Спира да дъвче.)* Чакай... Какво каза?

Тя. Не ме ли чу?

Той. Ще имаме дете?

Тя. Да.

Той. Наистина ли?

Тя. Наистина.

Той. *(Сияе целият.)* Ами това е страхотно! *(Скача от мястото си, грабва я, двамата се въртят из стаята.)*

Тя. *(Смее се.)* Пусни ме!

Той. За нищо на света.

Тя. Ти полудя ли? По-внимателно!

Той. *(Спира се и я пуска на пода.)* Извинявай. Забравих, че сега трябва да съм по-внимателен.

Тя. Не заради мен, заради роклята. Мен засега няма нужда да ме щадиш.

Той. Беше ли на лекар?

Тя. Не още.

Той. Но си сигурна. Да не се лъжеш?

Тя. Не. Ти радваш ли се?

Той. Разбира се! А ти не се ли радваш?

Тя. Седни и яж. Ще изистине.

Той. По такъв повод наистина трябва да се пийне. *(Налива вино.)*

Тя. Ти пийни.

Той. Не, заедно.

Тя. Аз сега не бива да пия.

Той. А-а, вярно... Тогава и аз няма да пия. *(Оставя чашата.)* Ти момче ли искаш или момиче?

Тя. А ти?

Той. Само момче. Нали знаеш, че искам син. Страшно искам да имам син!

Тя. Щом искаш момче, значи е момче.

Той. И да прилича на мене.

Тя. Момчетата обикновено приличат на майките си.

Той. Знам. Но ти опитай.

Тя. Добре. Наистина ли се радваш?

Той. Направо съм щастлив. Толкова обичам децата.

Тя. Знам.

Той. Само като си представя, че на този свят ще се появи още една частица от мен... Много е приятно.

Тя. Да, приятно е.

Той. Цял живот съм искал да имам дете от любимата си жена.

Тя. *(Усмивва се.)* Тогава мечтата ти няма да се сбъдне скоро.

Той. Защо?

Тя. Защото първо трябва да се влюбиш в някого и второ да се опиташ да не се разделите поне девет месеца.

Той. Това упрек ли е?

Тя. Не, шегувам се.

Пауза.

Тя. Искаш ли чай?

Той. Има ли?

Тя. Сега ще направя. За тебе по-силен, както винаги, нали?

Той. Не, този път по-слаб. И без това не мога да спя.

Тя. Да не забравиш лекарството си. *(Подава му блистер с таблетки.)*

Тя прави чай. Той незабелязано поглежда часовника си.

Тя. Не е ли време да се прибиращ у вас?

Той. Още не.

Тя. Ако е време, тръгвай си. Не искам да се изнервяш заради мен.

Той. Предупредих жена си, че ще закъснея.

Тя. *(Поставя пред него чаша.)* Заповядай.

Той. Благодаря.

Тя. Ще ядеш ли още?

Той. Не.

Тя. Тогава ще прибера масата.

Тя разтребва масата

Той. Какво смяташ да правиш?

Тя. В какъв смисъл?

Той. С детето.

Тя. Нищо. Ти какво искаш да направя?

Той. Не, просто попитам.

Тя. Не се безпокой. Това е мой проблем, не твой.

Той. Работата не е в безпокойството.

Тя. Смятах да не ти казвам въобще.

Той. Все пак, това няма как да се скрие.

Тя. Как да ти кажа... Още месец-два изобщо нямаше да забележиш.

Той. А после?

Тя. Никой не знае какво ще стане после.

Дълга пауза

Тя. Нещо взе да се замисляш?

Той. Ти не се ли замисляш?
Тя. Аз отдавна си го мисля.
Той. И какво реши?
Тя. Да прибера ли виното или да го оставя?
Той. Остави го засега.
Тя. Да дам ли още нещо? Бисквити, лимонче?
Той. Благодаря, няма нужда. Всъщност, дай. Или не, няма нужда. Не знам. Дяволски сложен въпрос.
Тя. Лимона ли имаш предвид?
Той. Не, не става дума за лимона.
Тя. Нещо стана мрачен.
Той. Така е.
Тя. Аз съм виновна. Извинявай, моля ти се.

Пауза.

Той. Той знае ли?
Тя. Не.
Той. Кога ще му кажеш?
Тя. Като се върне от отпуск, ще изчакам още малко и ще му кажа.
Той. Любопитен съм как ще го посрещне.
Тя. Не знам. Мисля, че ще се зарадва.
Той. Няма ли да му се стори странно?
Тя. Ще се наложи да направя нещо, след което да не му е странно.
Той. Благодаря за информацията. *(Мръщи се, налива си вино.)*
Тя. Искаш да не го правя с него, така ли?
Той. Аз не нищо искам. *(Пие.)* Би могла да ми спестиш излишните подробности.
Тя. А ти би могъл да не ме разпитваш за тях.

Тя започва да мие чиниите.

Той. Почини си, аз ще ги измия.
Тя. Тук има само три чинии.
Той. *(Хваща я за раменете, опитва се да я издърпа от мивката.)* Остави, дай на мене.
Тя. По-добре избърши вилиците и ножовете. *(Подава му кърпа.)*
Той. Сега трябва да ядеш повече плодове.
Тя. Защо?
Той. Детето има нужда от витамини.
Тя. Рано е да мислим за това.
Той. Защо?
Тя. Малко ли неща могат да се случат.
Той. Нали си решила да не предприемаш нищо?

Тя. Още нищо не съм решила.
Той. Къде да сложа вилиците?
Тя. Остави ги, аз ще ги прибера.
Той. Къде ще сложите креватчето?
Тя. Не съм мислила още.
Той. Най-добре между шкафа и прозореца.
Тя. Там ще му духа.
Той. Затова пък ще му бъде светло. Децата имат нужда от слънце.
Тя. После ще решаваме. Още не се знае тук ли ще живея.

Пауза.

Той. Искаш да се разделите ли?
Тя. Ти да не искаш да живея вечно с него?
Той. Чашите да ги избърша ли или ще ги оставиш да изсъхнат?
Тя. Избърши ги, но внимателно.
Той. Сама ще ти е трудно.
Тя. Благодаря за откровеността.
Той. Нали разбираш, че не ми е лесно?
Тя. Не се притеснявай, нямам намерение да те развеждам.
Той. Всяка сериозна крачка трябва първо да се обмисля.
Тя. Аз не мога да живея повече с него.
Той. Сама казваш, че той не е лош човек.
Тя. Той е прекрасен човек. Но аз не го обичам.
Той. Случва се.
Тя. И което е още по-лошо – обичам друг.
Той. Както можеш да се влюбиш, така можеш и да разлюбиш.
Тя. Това не се отнася до мене.
Той. Щеше да изпуснеш чинията.
Тя. Мислех, щом се върне, да му кажа всичко и да му предложа веднага да се разделим. Той се връща утре.
Той. И какво смяташ да му кажеш?

Пауза.

Тя. Не съм ти сложила инжекцията.
Той. Хайде днес да пропуснем.
Тя. Защо? Трябва да ти укрепим нервната система.
Той. Засега не помага.
Тя. Предписани са трийсет инжекции, направили сме само осемнайсет.
Той. Не вярвам да са ефикасни.
Тя. Щом са предписани, ще ги направим. Поне да ни е чиста съвестта.
Той. Смяташ ли, че съвестта ми ще се успокои от инжекциите?

Тя. Защо, тя неспокойна ли е?
Той. Разбира се.
Тя. Любопитно защо?
Той. Аз ти съсипвам живота.
Тя. Глупости.
Той. Напротив, точно така е.
Тя. Не съм малка.
Той. Ако не бях аз, щеше да имаш нормално семейство.
Тя. Не искам нормално семейство.
Той. Ако не бях аз, щеше да искаш.
Тя. Нека да не гадаем какво би било.
Той. Та какво ще му кажеш утре?
Тя. Сигурно нищо.
Той. Защо?
Тя. Сега вече не решавам само за себе си.
Той. Някои се развеждат и с повече деца.
Тя. Забравяш колко ми е заплатата.
Той. Той ще ти плаща издръжка.
Тя. Ти искаш да вземам от него пари за твоето дете?
Той. Извинявай, казах го без да мисля. Всъщност... Ти сигурна ли си, че детето е от мен?

Тя го гледа с изумление и упрек.

Той. Извинявай, казах го без да мисля.
Тя. Нищо, аз съм си виновна за твоите въпроси.
Той. Не се сърди.
Тя. Подай ми, ако обичаш, ампулата. Освен това, ние с бебето няма къде да живеем.
Той. Според мен, той ще постъпи благородно и ще ви отстъпи жилището.
Тя. Трябва да съм абсолютна безсрамница, за да го изгоня.
Той. Разбирам.
Тя. В края на краищата, въпросът не е в нито парите, нито в жилището.
Той. А в какво?
Тя. Детето има нужда от нормално семейство.
Той. Има деца, които растат без бащи.
Тя. Аз самата раснах без баща.
Той. Ето, виждаш ли?
Тя. Точно затова държа моето дете да си има баща.
Той. С една дума, решаваш да не се развеждаш?
Тя. А ти искаш ли да се разведа?

Пауза.

Той. Не знам какво искам.

Тя. Аз пък знам, какво искам, но каква е ползата? (*Намира памук и се готви да направи инжекцията.*) Нали нямаш нищо против, че се съветвам с теб? Просто няма с кого.

Той. Разбира се.

Тя. Подай ми, ако обичаш, шишенцето със спирта.

Той. Така или иначе, трябва да се вземе някакво решение.

Тя. Знам.

Той. Трябва да се обмислят всички варианти. Всъщност, те не са много.

Тя. Всичко на всичко три.

Той. Очевидно първият е да останеш да живееш с него.

Тя. Аз бих предпочела с тебе.

Той. Но ти разбираш моите затруднения.

Тя. Честно казано изобщо не ги разбирам.

Той. Нали това вече го обсъдихме?

Тя. С други думи, този вариант е неприемлив за тебе.

Той. Поне засега.

Тя. Остава последният – да живея сама. Виждаш ли, като го обмисляме заедно, нещата се изясняват бързо.

Той. Но нали вече се разбрахме, че да живееш сама с детето, също не можеш.

Тя. Има и четвърти вариант – изобщо да не живея.

Той. Шегуваш се, разбира се.

Тя. Разбира се, че се шегувам.

Той. В такъв случай, по-добре да нямаш дете?

Тя. Тогава?

Той. Тогава пак възникват три варианта.

Тя. Които много бързо се свеждат до един.

Той. Тогава поне ще си свободна.

Тя. Ти наистина ли искаш да съм свободна.

Той. Аз искам да си щастлива.

Тя. Сама?

Пауза.

Тя. Как сте в къщи?

Той. Лоша работа.

Тя. Както обикновено?

Той. По-лошо.

Тя. Тя досеща ли се?

Той. Предполагам. Но не това е важно.

Тя. А какво?

Той. Това, че тя ми е чужда. През последните няколко месеца това ми стана ясно до край.

Тя. И как ще я карате нататък?

Той. Не знам. Идва ми да вия. *(Налива си вино.)* Такива ми ти работи.

Тя. *(Държи готовата спринцовка.)* Дай сега да ти полекуваме нервите.

Той ляга, Тя му бие инжекция.

Тя. Заболя ли те?

Той. Изобщо не. Благодаря ти.

Тя. Полежи още малко.

Той. Имаш лека ръка. Колко бързо се научи.

Тя. Не забравяй да си вземеш ампулите.

Той. Защо?

Тя. Утре няма как да дойдеш, забрави ли?

Той. Да, вярно. Но ампулите няма да взема. Кой ще ми си слага? Няма да ходя в поликлиниката, я.

Тя. Помоли жена ти.

Той. Тя не може.

Тя. Нека се научи.

Той. Тя не е длъжна да ми бъде медицинска сестра.

Тя. Тя ли ти го каза?

Той. Да.

Тя. Може да ставаш. *(Прибира спринцовката, памука и спирта.)* Все пак, прибери си ампулите.

Пауза.

Той. Колко бързо отлетя този месец.

Тя. Да.

Той. И сега всичко почва отначало.

Тя. Да.

Той. Пак няма да има къде да се срещаме.

Тя. Да.

Той. И пак никога няма да имаш време?

Тя. Да.

Той. И пак няма да мога да ти звъня.

Тя. И аз – на тебе.

Той. Той довечера ли си идва?

Тя. Да.

Той. Значи утре вечер ще сте заедно?

Тя мълчи.

Той. Честно казано, чувствам се уморен.
Тя. Аз също.
Той. Уморих се да се срещаме на бегом.
Тя. И аз.
Той. Омръзна ми да се стряскам от всеки минувач.
Тя. И на мене.
Той. Уморих се от този двойствен живот.
Тя. И аз.
Той. Опротивял съм на самия себе си.
Тя. Искаш ли още утре да го напусна?

Пауза.

Той. Това трябва да решиш сама.
Тя. Разбира се, че ще го реша сама. Но ти искаш ли го или не?
Той. Не знам.
Тя. Мили, кажи ми, че го искаш, това с нищо не те обвързва.
Той. Бих се радвал да го кажа, но...
Тя. Освободи ме.
Той. Ще го напуснеш, а после?
Тя. Каквото и да стане после, теб не те засяга.
Той. Не може да не ме засяга. В края на краищата, заради мен ще останеш сама.
Тя. Не бива да мислиш за това. Идвай по веднъж седмично при мен и това ще ми стига.
Той. Няма да ти е лесно.
Тя. Много ще съм си добре. Ще бъда само твоя.
Той. Но аз няма да съм твой.
Тя. Ако ти е много веднъж седмично, идвай веднъж на десет дни. Или веднъж в месеца. Както искаш. Само да знам, че имаш нужда от мен.
Той. А детето?
Тя. С него ще ми е по-леко, как не разбираш.
Той. Но и по-трудно.
Тя. Само не се страхувай, че ще искам нещо от теб.
Той. Ти имаш право да искаш.
Тя. Хайде да не говорим за право и за дълг. По-добре ми кажи имаш ли нужда от мен?
Той. Да. Имам нужда от теб. *(След пауза.)* А може би не. Не знам.
Тя. Това трябваше да чуя.
Той. Нали не се обиди?
Тя. Не.
Той. Разбираш ли, нещо се пречупи в мен.
Тя. Знам.

Той. Сигурно това, между нас, не е същото, както преди.

Тя. Знам.

Той. И при това, аз съм много уморен.

Тя. Каза ми го вече.

Той. По-рано много ми се искаше да бъда с теб, но ми беше жал да изоставя семейството си.

Тя. Знам.

Той. Сега за никого не ми е жал, но вече нищо не ми се иска.

Тя. Знам.

Той. Въпреки това семейството е разбито. И моето и твоето. Аз съм много виновен пред теб.

Тя. Ти просто ме разлюби. За каква вина може да става дума?

Той. Още не съм те разлюбил.

Тя. Щом казваш „още”, значи няма да чакам дълго.

Той. Може би. Не знам. Сигурно не съм способен на истинска любов. Само на някаква полулюбов. Прости ми.

Тя. За какво? Ако някой е виновен, това съм аз самата. Колебах се, изчаквах, лъгах, съсипах и теб и себе си, всичко развалих.

Той. Не се самобичувай.

Тя. За мен най-важното нещо на този свят си ти. Но чувствам как те губя. По моя вина. Сега знам, че още от самото начало, трябваше да зарежа всичко и да живея само за теб. Да съм сама, да се виждам с теб, макар и рядко, но само с теб. И тогава всичко щеше да е другояче.

Той. Може би. Колко нелепо и тъжно се получи...

Пауза. Той си налива вино.

Тя. Извинявай. Пак подхванах да изяснявам отношенията ни, а ти не обичаш това. Не е ли време да си ходиш?

Той. Отдавна е време.

Тя. Искаш ли да те изпратя?

Той. Няма нужда, уморена си.

Тя. И без това сега трябва повече да се разхождам. Чакай да се облека.

(Сресва се пред огледалото.)

Той. Слушай, може би все пак не бива да го раждаш.

Тя. Мили, аз нямам избор.

Той. Защо?

Тя. Защото нямам.

Той. И все пак защо?

Тя. Защото лекарите ми казаха, че това е последният ми шанс да имам дете.

Той. Нали каза, че още не си ходила на лекар?

Тя. Знам го отдавна.

Той. Значи нищо не можеш да направиш?

Тя. Не мога.
Той. Защо направи това?
Тя. Ще ми донесеш ли обувките?
Той. Или е станало без да искаш, случайно?
Тя. Не, не е случайно. Аз го исках.
Той. Извинявай, но аз не те разбирам.
Тя. Донеси ми, ако обичаш обувките.
Той. Ти сама се навираш в задънена улица.
Тя. Знам.
Той. Щом го знаеш, защо го направи?
Тя. Ти наистина ли не разбираш?
Той. Не разбирам.
Тя. Напоследък усещам, че започвам да те губя. Дори вече съм те загубила. След седмица, най-много след месец, ще се разделим.
Той. Засега не виждам какво общо има едното с другото.
Тя. Защото не си жена.
Той. Поне това няма нужда да го оспорвам.
Тя. Не разбираш ли, че скоро няма да те има с мен, а твоето копие ще остане с мен завинаги. Нима това не е най-добрият изход?
Той. Ти си луда.
Тя. Даже и да не те видя никога повече - ще бъдем свързани завинаги.
Той. Ще съжаляваш за това.
Тя. Никога.
Той. Ще ти бъде много трудно.
Тя. Затова пък ще има за кого и за какво да живея.
Той. Не знам какво да ти кажа.
Тя. Няма нужда да ми казваш нищо.

Пауза. Той и подава обувките. Тя посяга да ги обуе, но пак ги събува.

Тя. Знаеш ли, няма да дойда. Май наистина се уморих. Нали не ми се сърдиш?
Той. Не, разбира се.
Тя. Утре си идва мъжът ми... Слушай, трябваше да ти кажа... *(Запъва се.)*
Той. Какво трябваше да ми кажеш?
Тя. Много неща. Но все едно, няма да успея. Разбираш ли, за мен всичко е загубило смисъл, освен срещите с теб. Всички препятствия, кавги, глупости - нямат значение, единственото важно нещо е, че тебе те има. Вчера си забрави ръкавицата и аз цял ден прекарах заровила лице в нея, защото тя пазеше мириса на ръката ти...
Той. Колко си мила...
Тя. Утре той си идва... Остава ми единствено утехата, че ние с теб ще имаме син.

Той. А аз вече не се радвам на това.

Тя. Защо?

Той. Защото този син няма да бъде при мен. Може би няма да го видя никога.

Тя. Може би.

Той. Никога няма да го взема на ръце, той никога няма да ме прегърне... Даже ще носи чуждо име.

Тя. Да. Тази мисъл ме побърква.

Той. Той никога няма да научи за мен.

Тя. Болезнено е.

Той. Такива ми ти работи.

Тя. Сами сме си виновни.

Той. Да.

Тя. Време е да си вървиш.

Той си слага вратовръзката, облича си сакоето.

Тя. Изглеждаш доста зле.

Той. И ти също. *(Целува я.)* Аз тръгвам.

Тя. Бий си инжекциите редовно.

Той. Не вдигай тежко. Пази се.

Тя. И да не забравяш таблетките.

Той. Прекарвай повече на чист въздух.

Тя. Тръгвай.

4. НИЕ НИКОГА НЕ СЕ КАРАМЕ

Действащи лица:

Мъжът
Жената

Апартаментът на Мъжа и Жената. Жената глади. Звъни се. Жената отваря вратата на мъжа.

Мъжът. *(Непринудено.)* Здравей, скъпа. *(Млясва Жената по бузата.)*

Жената. Здравей, скъпи.

Мъжът. Какво ново?

Жената. Нищо особено.

Мъжът. *(Настрани.)* Изчистих пудрата, измих парфюма, сдъвках няколко зърна кафе – няма да надуши, че съм пил.

Жената. *(Настрани.)* Изчистил е пудрата, измил е парфюма, сдъвкал е едно-две зърна кафе и си мисли, че няма да усетя нищо.

Мъжът. Децата заспаха ли?

Жената. *(С едва доловим упрек.)* Отдавна.

Мъжът. *(Смутено.)* Забавих се малко в службата...

Жената. „Малко“?

Мъжът. Днес ни се натресе инспектор от Управлението... *(Настрани.)* Защо жените са вечно недоволни?

Жената. *(Настрани.)* Нещо много е бързив.

Мъжът. ... И се наложи да уточним по спешност някои въпроси.

Жената. *(Настрани.)* Колко старателно лъже.

Мъжът. *(Настрани.)* Добре, че имам отработена версия. *(На Жената.)* Нямах представа, колко съм уморен.

Жената. Представям си.

Мъжът. *(Настрани.)* Аз наистина съм уморен.

Жената. Гладен ли си?

Мъжът. Като вълк. Вярно - пихме по едно кафе...

Жената. Само кафе ли?

Мъжът. Е, не само кафе... *(Настрани.)* Тя май подозира нещо. Трябва да променя версията.

Жената. Май не само сте пили.

Мъжът. Да, разбира се. Ние... похапнахме...

Жената. Кои „ние“?

Мъжът. Нали ти казах – инспекторът от Управлението.

Жената. *(Настрани.)* Окото му не мигва.

Мъжът. *(Настрани.)* Целият номер е в това, че тя, всъщност, наистина е инспектор от Управлението. Специално пристигна да прекараме няколко дни заедно.

Жената. Щом сте похапнали, защо си гладен като вълк?

Мъжът. Така ли казах?

Жената. Току-що.

Мъжът. Не си ме разбрала. Или аз не съм се изразил както трябва. Уморен съм като вълк.

Жената. Човек се уморява като куче. Ето, аз, например, се уморих като куче.

Мъжът. А пък аз – като вълк.

Жената. *(Настрани.)* От километър се вижда, че не му е чиста работата. Като няма нищо за криене - направо сяда да яде, не ме прави на будала.

Чуват се звуци от пиано. Мъжът вдига глава.

Мъжът. *(Поглежда нагоре.)* Комшийката през цялото време ли свири?

Жената. През цялото време. Докато не се върне мъжът и. Та искаш ли да ядеш или не?

Мъжът. Всъщност не. *(Настрани.)* Ние с нея сме като герои от виц, който е толкова банален, че дори не е смешен.

Жената. Разказвай.

Мъжът. Какво?

Жената. Къде си бил?

Мъжът. Колко пъти да ти казвам – забавих се на работа, после отидохме на едно място...

Жената. Къде по-точно?

Мъжът. Какво значение има?

Жената. Просто искам да знам истината. *(Настрани.)* Защо ли ми е тая истина? Изобщо не искам да я знам. Докато не знам нищо, няма нужда да правя избор. Докато не знам нищо - нищо не е станало. Защо ми е да знам къде, с кого е бил, какво и е казал, тя какво му е казала и как са се натискали? Не, той просто е пийнал с приятели. Или пък с този инспектор. Нищо лошо. Трябва да се взема в ръце. Повече няма да питам нищо. *(На Мъжа)* Та къде каза, че си бил?

Мъжът. Не мога да те разбера. *(Настрани.)* Това, което наистина не мога да разбера е как така се получава, че аз, един уважаван, неглупав и сериозен човек, винаги се налага да играя ролята на шут. Защо трябва постоянно нещо да обяснявам, нещо да измислям и за нещо да се оправдавам?

Жената. Аз чакам.

Мъжът. Какво?

Жената. Чакам обяснение. *(Настрани.)* Все пак не мога да се сдържа да не го разпитам. Аз, моля ви се, имам самолюбие. Не искам да ми се присмиват. Нека не си мисли, че толкова лесно може да ме мами... Или тези наивни обяснения за мен са по-важни от грижите за семейството и децата? Ами ако изведнъж се реши и вземе да ми каже истината, тази проклета истина, която изобщо не искам да чуя?

Мъжът. *(Настрани.)* А какво ще стане ако взема да и кажа всичко както е? Щом искаш истината – моля - на ти сега истината. Бях с еди-коя си, правихме с нея... знаеш какво. До там ми е писнало, че по-лошо не може да стане. В края на краищата трябва да отстоявам правата си. Тя да си знае мястото. Каквото си искам, това ще правя. Няма къде да иде. Ей сега ще отида и ще и го кажа.

(Приближава се до Жената.) Питаш къде бях ли? Отбихме се за малко в ресторанта. Какво друго чакаш да чуеш? *(Настрани.)* Нещастен страхливец.

Жената. Добре, хайде да оставим тази тема. *(Отново се захваща с гладенето, от време навреме хвърля поглед към Мъжа. Настрани.)* Усмивва се... Сигурно си спомня как са се натискали... Искам да го убия. *(Тръгва като омагьосана, с вдигната ютия, към Мъжа.)*

Мъжът. *(Той наистина се усмивва, но усмивката му е кисела. Настрани.)* Спомням си... трябва да съм бил на пет години - летувахме на село. С момчетиите от селото се бяхме промъкнали в някаква плевня и те скачаха върху сеното от една много висока греда. Аз бях най-малкият и ме беше страх да скоча сам. Затова се качвах на гредата, стоях и чаках някой да ме бутне...*(Усмивката му се стопява.)* Явно сега чакам същото – някой да ме бутне.

Жената. *(Опомня се, отпуска ютията и се отдръпва от Мъжа.)* С кого беше на ресторант?

Мъжът. *(Настрани.)* Пак започва.

Жената. *(Настрани.)* Пак започвам. Не мога да се устискам. Може ли да съм толкова глупава?

Мъжът. С кого ли? *(Настрани.)* От какво ме е страх? Как ще се махне от мен с две деца? Сега ще ударя с юмрук по масата и ще кресна *(Яростно крещи.)*

„Искаш да знаеш къде съм бил, така ли? С жена! В хотел! И не съжалявам, ясно ли ти е? Ако пак ще се заяждаш, още утре изчезвам от тук. Изчезвам и няма да ме видиш повече, разбра ли?“ *(На жена си, търпеливо.)* „С кого, с кого?“... Нали ти казах, с инспектора от Управлението. Много общителен човек. Има ли нещо по телевизията?

Жената. Не знам. Защо не го покани вкъщи?

Мъжът. Поканих го, но той се оказа много стеснителен.

Жената. Нещо не разбирам – хем общителен, хем стеснителен... *(Застава срещу Мъжа, с недоумение се взира в него, сякаш го вижда за първи път. Настрани.)* Какво ме кара да се вкопчвам в този човек? Любов? Не бива да се самозалъгвам.

Навикът? Не, по-скоро исконния женски страх да не остана сама. *(Връща се при ютията.)* Пред свободата, предпочиташ да си перачка, чистачка, впрегатен

добитък, само и само да си с някого, да не си сама. „Самотна жена” звучи като таен недъг, като клеймо, като сертификат за ниско качество... Да можех да науча с кого хойка... *(На Мъжа.)* Що за човек е този инспектор? По-рано не си споменавал за него, а сега пристига едва ли не всяка седмица.

Мъжът. *(Неохотно.)* Инспектор, като инспектор. *(Настрани.)* Защо искаш да знаеш коя е тя и колко години е по-млада или по-стара от тебе? Нищо няма да спечелиш от това.

Жената. *(Настрани.)* Любопитно какво намира в нея.

Мъжът. *(Настрани.)* Тя не е по-добра от тебе, нито е по-умна, нито е по-красива. Единственото и преимущество е, че е нещо ново. Тя е като неразгадана тайна, още не е изчерпана до дъно. Още не се е напълнила догоре с претенции към мен и не е покрита със струпеи от обиди. Ние искаме толкова малко един от друг, че е лесно да си го дадем. Малко разтуха, малко топлина... Хем е просто, но без него не може...

Жената. А как се казва?

Мъжът. Кой?

Жената. Инспекторът.

Мъжът. Защо толкова те интересува? *(Сваля си сакото и вратовръзката.)* По-добре направи чай.

Жената. Ей-сега. *(Настрани.)* Аз го заливам с такава скука, че той още утре ще избяга при нея, дори изобщо да е нямал намерение. *(На Мъжа.)* Утре пак ли ще закъснееш?

Мъжът. Утре ли?... Не, утре, надявам се да се прибера навреме. *(Настрани.)* Ще се опитам да се видя с нея през деня.

Жената. *(Настрани.)* Как се е научил да лъже! И как се е променил! Ама и аз съм се променила! Станала съм суха, скучна, досадна... *(Приближава се до огледалото.)* И колко съм остаряла... Ами ако наистина ме изостави и отиде при нея? Всичко, което сме създали заедно – семейство, домашен уют, приятели – всичко литва по дяволите.

Мъжът. *(Настрани.)* Знам, че най-много те плаши, да не се ожения за нея. Но това не може да стане, дори и да го искам. Най-малкото защото тя си има мъж, и не иска да се развежда. Виждам колко е свикнала с него, макар че отдавна и е омръзнал. Едното не пречи на другото. *(Събува си обувките.)*

Жената. *(Настрани.)* Да можех да разбера кога говори истината и кога лъже...

Мъжът. *(Настрани.)* Но най-важното е, че аз самият нямам намерение да се женя втори път. *(Обува си чехлите.)* Мъжът е свободен ловец, бракът не е за мъже. *(Уютно се разполага на дивана.)* Жените са създадени, за семейно огнище, а мъжете – да бъдат свободни. В това е целият конфликт. Бракът противоречи на биологичната ни природа. Това е стара истина, но всеки сам стига до нея чрез личния си опит. Трябва да изпиташ всичко на свой гръб. Ябълковият цвят не се превръща в ябълка, благодарение на съвети и поучения. Ябълката узрява сама. Сега дойде и моят ред. Аз узрях.

Жената. *(Настрани.)* Не знам защо, изведнъж си спомних, как ми се обясни в любов. Не беше пролет, не пееха славеи, - беше мразовита януарска нощ, някъде извън града. Вървахме сред черните елхи по снежно шосе, обляно с лунна светлина... Той ме държеше за ръката и пелтечеше нещо несвързано, запъвайки се на всяка дума... Накрая млъкна и изведнъж изстреля: „Обичам те.” Глупаво, старомодно и прекрасно... Аз пламнах цялата...

Свиренето горе рязко прекъсва.

Мъжът. *(Хвърля поглед нагоре.)* Насвири се.

Жената. Мъжът и се прибра.

Мъжът. *(Настрани.)* Да, най-сетне поумнях. Лошото е, че поумняваме твърде късно и всички грешки, които е могло да направим, вече са направени. Натрупал съм всички екстри - плешивина, невроза, лека кола, черен дроб и семейно щастие. Няма път назад. *(На Жената, гневно.)* Нали те помолих да направиш чай?

Жената. Направих. *(Настрани.)* Колко често ми крясва без повод. Откъде набира тази злоба? И защо така внезапно?

Горе се чува шум и звук от строшени съдове.

Мъжът. Какво, пак ли се карат?

Жената. Предполагам. *(Слага на масата чаши и захарница.)* Не си довършихме разговора.

Мъжът. За какво?

Жената. Ти беше почнал да ми разказваш как си прекарал вечерта.

Мъжът. *(Настрани.)* Да и кажа, или да не и кажа? Вече реших, че няма от какво да се боя. Наистина ще има сълзи и сополи, упреци, какво ли още не... И кой знае как ще свърши...

Жената. *(Налива чай. Настрани.)* Време е да погледна истината в очите и да престана да си крия главата в пясъка. Като иска – прав му път. В края на краищата за мен е въпрос на навик и самолюбие, нищо повече. Ще го преживея.

Мъжът. *(Настрани.)* Знам от какво се страхувам. Тя, разбира се, няма къде да иде, така си е, но ако трябва да говорим честно и аз няма къде да ида. И съвместният ни живот няма да стане по-сладък след моите признания. В момента между нас има пукнатина, макар и голяма... А след това ще зейне пропаст, която нито ще изчезне, нито ще можем да прескочим...

Жената. *(Настрани.)* Кой знае, може пък да имам и друг шанс. Пък и да нямам - все едно. Трябва да си пазя достойнството. Трябва да не забравям, че съм жена. Трябва да се измъкна от тази дупка и да се огледам наоколо.

Мъжът. *(Настрани.)* Да допуснем, че призная всичко. Каква полза? Досега само аз закъснявах от работа, току-виж и тя започнала... Напук. Неотдавна, на

някакъв рожден ден, един очилат тип беше почнал да я сваля... Тогава какво ще правя?

Жената. *(Настрани.)* Ех, да знаех какво си мисли в момента...

Мъжът. *(Настрани.)* Какво ще правя тогава? На мене, всъщност, не ми пука с кого кръшка... Но истината няма да направи семейния ни живот по-хубав. И, освен това, не е вярно, че не ми пука!

Отгоре се чуват стонове и приглушени ридания. Мъжът се вслушва.

Мъжът. Не разбирам, какво става горе. Да не би да я бие?

Жената. Не знам. *(На Мъжа.)* Какво си се умълчал? *(Настрани.)* Сега ще ми каже, че няма за какво да си говорим.

Мъжът. *(Свива рамене.)* За какво да си говорим?

Жената. Как за какво? Цял ден те нямаше.

Мъжът. *(Настрани.)* През цялото време се цели в една и съща точка. Да си помисли човек, че се е затъжила за мен. *(На Жената.)* Да си помисли човек, че си се затъжила за мен.

Жената. *(Настрани.)* Всяка вечер се чуди за какво да си говори с мен. *(Към Мъжа.)* Ти всяка вечер се чудиш за какво да си говориш с мен.

Мъжът. *(Настрани.)* Защото разговорите ни отдавна са загубили смисъл.

Жената. *(Настрани.)* Даже не изпитва угризения.

Мъжът. *(Настрани.)* С приказки нищо няма да стане. Ето, днес и изневерих, както се казва, а не изпитвам никакви угризения. Ако човек мръзне в къщи, има право да се сгрее другаде. Има ли смисъл да човъркаме тази тема? Аз ще те питам: защо си толкова студена, защо не си ласкава с мен? А ти веднага ще отвориш ей-такава уста: „Ако искаш да знаеш, аз съм даже прекалено ласкава. Пак си забравил да купиш сол, тичай до магазина!”

Жената. *(Настрани.)* Нима така ще си мълчим?

Мъжът. *(Настрани.)* Ами ако опитам веднъж да си поговорим като хората? Не може да продължаваме вечно така... *(На Жената.)* Виж какво...

Жената. *(Трепва.)* Какво?

Мъжът. *(След кратко мълчание.)* Не, нищо. *(Взема вестник.)*

Жената. *(Настрани, с горчивина.)* Толкова малко ми трябва – две-три нежни думи, зрънце внимание, капка искреност... А той – „нищо”. *(С порив се хвърля върху Мъжа, тресе го за раменете, но думите и звучат все още „настрани”.)* Чуваш ли ме? *(Вика.)* Защо си толкова чужд?

Мъжът. *(Оставя вестника.)* Пак нищо интересно. Вестниците станаха кошмарно скучни. Само ни плашат и ни развалят настроението... Ти искаше да ми кажеш нещо?

Жената. Да. Добре, че ми напомни: сега ще ни дойдат гости.

Мъжът. Кой?

Жената. Съседите от горния етаж.

Мъжът. *(Поглежда нагоре, после поглежда часовника си и клати глава.)* Толкова късно? Защо?

Жената. Просто така. Те казват, че у нас им е приятно.

Мъжът. *(С въздишка се надига и слага вратовръзката си.)* Те все така ли продължават да се дърлят?

Жената. Да, все така. *(Прибира дрехите и ютията, оправя си прическата.)*

Мъжът. А ние с теб почти никога не се караме.

Жената. Да, ние с теб почти не се караме. *(Слага на масата вино и ваза с цветя.)*

Звъни се на вратата. Мъжът прегръща Жената през раменете. На лицата им цъфва жизнерадостна усмивка.

Мъжът. *(Бодро.)* Влезте, отворено е.

5. СЕМЕЙНИ СЦЕНИ

Действащи лица:

МЪЖЪТ

Жената

Обикновен апартамент в обикновен дом. Мъжът и Жената току-що са пили чай и Мъжът, след дълги колебания решава да започне труден разговор.

МЪЖЪТ. Виж, скъпа, отдавна искам да поговорим за нещо много важно. Става дума за едно решение, което съм взел, но то засяга и двама ни. Отдавна отлагам този разговор, но повече не мога да мълча. Ти сигурно се сецаш за какво става дума и няма да си изненадана... И по-добре, защото няма да бъде неприятна изненада. С една дума... Защо млъкна?

Жената. Слушам те, скъпи.

МЪЖЪТ. Ние никога не сме били идеално семейство, но напоследък брачните вериги се превръщат в истинско мъчение. Мога да кажа, че окончателно се убедих в това, защото срещнах човек, чиито възгледи за живота... С една дума... Цяла вечер само аз ли ще говоря или все пак ще кажеш нещо?

Жената. Не се сърди, скъпи. Слушам те.

МЪЖЪТ. Така... Та за какво говорех?

Жената. „За човека, чиито възгледи за живота...”

МЪЖЪТ. А, да... И така, аз срещнах човек, чиито възгледи за живота съвпадат с моите и който отгатва всяко мое желание още преди да съм го помислил...

Жената. Някой от твоите подчинени ли?

МЪЖЪТ. Не! Какво общо имат моите подчинени?

Жената. Просто си помислих, че ако този човек отгатва твоите желания...

МЪЖЪТ. Моля те, не ме прекъсвай!

Жената. Няма. Просто си помислих...

МЪЖЪТ. Ще млъкнеш ли най-накрая?

Жената. Нали ти сам искаше и аз да кажа нещо?

МЪЖЪТ. Моля те да млъкнеш!

Жената. Добре, мили.

МЪЖЪТ. Мамка му... За какво говорех?

Жената. „Преди да съм го помислил”.

Мъжът. Какво да съм помислил?

Жената. Нещо.

Мъжът. Какво „нещо”, какви са тези глупости.

Жената. Желанието.

Мъжът. А, да... Та ето какво, скъпа, изслушай ме спокойно. Настъпи времето да предприемем решителната крачка, която... В края на краищата, така ще бъде по-добре и за двама ни. Надявам се да посрещнеш този удар твърдо и мъжествено. Аз стигнах до извода... С други думи, аз стигнах до извода... Че ние...

Жената. Какво, скъпи?

Мъжът. Че ние... Че ние трябва да се разведем.

Жената. Добре, мили.

Мъжът. Какво „добре”?

Жената. Както кажеш. Ти винаги най-добре знаеш какво да се прави. Не напразно се гордея с теб.

Мъжът. Чакай... Ти май не ме разбра.

Жената. Стигнал си до извода, че трябва да се разведем. Какво има за неразбиране?

Мъжът. Ами ти... Какво мислиш по този въпрос?

Жената. Ти знаеш, че от първия ден на нашия семеен живот аз те слушам за всичко.

Мъжът. Значи не си против?

Жената. Не съм, разбира се. Да ти помогна ли да си събереш багажа?

Мъжът. „Багажа”... Колко спокойно го казваш! Очаквал съм всичко друго, само не това. Нима не си огорчена от това, че се разделяме?

Жената. Не, скъпи. Защо трябва да съм огорчена? Ти нали каза, че така ще е по-добре и за двама ни.

Мъжът. Малко ли неща казва човек! Или ти нямаш собствено мнение?

Жената. Не, мили. Нали знаеш, че на всичко гледам с твоите очи. *(Изважда куфар и започва да опакова багажа на Мъжа.)*

Мъжът. Какво правиш?

Жената. Всичко наведнъж ли ще вземеш или само най-необходимото? Останалите неща мога да ти изпратя.

Мъжът. Но аз изобщо нямам намерение да ходя някъде! Поне не днес.

Жената. Както искаш, мили. Ако трябва, ще се махна аз. *(Сяда, оглежда стаята и тихо се засмива.)*

Мъжът. Защо се смееш?

Жената. И аз като тебе току-що се прибирам от работа. Когато влезе, тъкмо си правех сметка колко много неща имам да върша. А сега изведнъж разбирам, че съм съвсем свободна. Разбираш ли – свободна!

Мъжът. Искаш да кажеш, че съм бил голямо бреме за теб.

Жената. Не, но аз имам чувство за дълг. Имах задължения. А сега съм свободна. Много необичайно чувство. Що не взема да отида на театър? Ако тръгна веднага, ще сваря представлението.

Мъжът. Защо на театър?

Жената. А какво да правя, да стоя тук и да плача? Това ли предлагаш?

Мъжът. Не, разбира се, но... Как ти хрумна изведнъж - на театър?

Жената. Прав си, не е разумно. *(Изважда от куфара дрехите на Мъжа и отново започва да пълни куфара.)*

Мъжът. Сега пък какво правиш?

Жената. Прибирам си багажа.

Мъжът. Искаш да си тръгнеш?

Жената. А какво друго ми остава?

Мъжът. Къде ще идеш?

Жената. Първо при някоя приятелка, а после ще си наема квартира. Кажете на новата си жена, че може веднага да се нанесе.

Мъжът. На новата си жена?! А, да...

Жената. Може ли да и оставя една бележка?

Мъжът. Само това липсваше. Някакви глупости от рода на: „Мръсна кучко, ти защо открадна мъжа ми...”

Жената. Как можа да си го помислиш? Просто искам да и предам домакинството. Все пак домашната работа си има тънкости.

Мъжът. Кажете на мен, каквото трябва.

Жената. Добре, скъпи. Само се постарай да запомниш всичко. Първо, нека ти довърши пуловера. Вече почти всичко съм оплела, остава само единият ръкав. Ако не разбере плетката, нека ми се обади. Сметките за наема, телефона, тока и другите такси са в дясното чекмедже на бюрото. Винаги плащам в началото на месеца, кажи и да не забравя. Когато слага бельото в пералнята нека да огледа лилавите ти... нали знаеш, онези, вълнените... – май трябва да ги позакърпи. Няма да е лошо да измие прозорците. – в събота имате гости – пак оня твой скучен началник. Не забравяй, че той обича овнешки котлети, но се надявам, тя да подбере подходящо месо. Да... мили, ти така и не ми купи хубави кухненски ножове, както отдавна те моля. Нали няма да допуснеш тя да бели картофи или да кълца зеле с тия тъпи ножове? Ако още не знае, къде да изхвърля боклука, покажи и...

Мъжът. Боже мой, боклука!

Жената. По-нататък тя сама ще се ориентира, кое как да прави. Тя добра домакиня ли е?

Мъжът. Не знам, не е ставало дума за това... Ама защо толкова бързаш да си тръгнеш? Аз не те гоня.

Жената. Не, скъпи. След това, което ми каза, би било безнравствено да остана повече тук. Не е ли така? *(Затваря си куфара, сяда и се замисля.)* Колко странно...

Мъжът. Кое е странно?

Жената. Вече съм на трийсет и две, а в живота си съм имала само един мъж.

Мъжът. Не разбирам накъде биеш.

Жената. Просто си помислих, че сега мога да имам и други мъже. Не е ли странно?

Мъжът. Тази мисъл май те радва.

Жената. Не, мили, не. Но няма да скрия, че съм любопитна. Сигурно това не е много хубаво, прости ми. *(Взема си куфара и тръгва към изхода.)*

Мъжът. Ама ти наистина ли си тръгваш? Чакай! Не бива така изведнъж...

Жената. Нима не си обмислил всичко?

Мъжът. Разбира се, обмислил съм го, обаче...

Жената. Вечерята е в хладилника. Не забравяй хапчетата си сутринта и да си лъснеш обувките.

Мъжът. Още веднъж ти казвам – недей да бързаш..

Жената. Целуни ме за сбогом.

Целуват се.

Мъжът. Искам да ти кажа, че...

Жената. Взemi си ключовете. Сбогом. *(Излиза.)*

Мъжът объркано крачи в празния апартамент. Звъни телефонът. Мъжът вдига слушалката.

Мъжът. Ало! А, ти ли си. Здравей! Не, нищо не се е случило. Не, сам съм. Да, говорих с нея и тя категорично отказва да ми даде развод... Отчаян съм. Ще се видим и ще обсъдим всичко. Не, разбира се, не днес. За днес и дума не може да става. Утре също съм зает. Тази седмица имам много работа. Хайде след десетина дни. Да. След две седмици. Или след три. Нали ти казах, че съм много зает. В края на краищата и аз имам право понякога да си върша работата, нали? Не аз - ти ми повишаваш тон. Както искаш. Довиждане. *(Хвърля слушалката.)*

6. ИДЕАЛНОТО СЕМЕЙСТВО

Действащи лица:

Ана
Елена

Уютна, обзаведена с много вкус и добре поддържана стая. Ана и Елена, млади и красиви жени, много различни по външност, пеят, като добре школуван дует, акомпанирайки си на пиано.

Ана и Елена Настава вечер. Облаците посивяват,
Посърналите кули притъмняват
И бликовете ярки във реката
Угасват заедно със небесата.

И в тишината всичко живо спи...

Ана. *(Прекъсва свиренето и пеенето.)* Осем часа.

Елена. Не ставай, ти си уморена. Аз ще приготвя всичко.

Ана. Изобщо не съм уморена. Ти си почивай. Измъчи се в кухнята.

Елена. Да приготвям вечеря за мене е удоволствие.

Ана. А моето удоволствие е да чистя.

Елена. И все пак изглеждаш малко уморена.

Ана. Струва ти се. Единственото, което ме уморява сега е почивката. Откакто сме заедно, имам толкова много свободно време! И то е, защото ти поемаш повечето работа.

Елена. Ана, скъпа, пак преувеличаваш.

Ана. Не, Елена, ни най-малко. Не разбирам как по-рано съм опъвала каиша сама.

Елена. Виктор ми казваше, че се справяш чудесно.

Ана. Да, справях се. Но се чувствах не жена, а уморен кон. Толкова съм ти благодарна!

Елена. За какво?

Ана. Задето склони да се пренесеш при мен.

Елена. Ана, мила, аз трябва да ти благодаря.

Ана. Не говори глупости. Имах нужда от помощ в домакинството, от ново приятелство, от сладки приказки...

Елена. А на мене ми липсваше семеен уют и сигурност.

Ана. Сега съм спокойна и щастлива!

Елена. И аз!

Ана и Елена. *(Пеят заедно.)*

Как нежно вятърът водата дигли

И милва върбовите клонки!...

Елена. Колко красив глас имаш.

Ана. А ти чудесно свириш на пиано.

Елена. Аз обаче трябва вече да сервирам.

Ана. *(Решително се изправя.)* Не, аз ще сервирам.

Елена. *(Помирително)* Защо да не сервираме заедно?

Ана. Ти, Елена, както винаги, си права. Всяка работа е по-приятна в компания.

Двете жени сервират на масата. Движенията им са грациозни, плавни, пълни с достойнство и женственост.

Елена. *(Покрива масата с белоснежна покривка.)* Много ти отива тази прическа..

Ана. *(Хвърля поглед в огледалото.)* И аз имам това чувство. Вчера Виктор даже ме упрекна, че досега не съм се сещала, да си пусна косата.

Елена. А ти какво му отговори?

Ана. Признах му, че ти ме накара. *(Натоварва количката за сервиране с порцелан и кристал.)* Дълбоки чинии трябва ли?

Елена. Не, няма да има супа. Само салата, вейна риба, гъби, печено и суфле.

Ана. Ще се преоблечеш ли преди да дойде Виктор?

Елена. Разбира се.

Елена се преоблича. Ана сервира.

Елена. Как изглеждам?

Ана. Чудесно!

Елена. Облякох тази рокля, защото ми е подарък от тебе.

Ана. По-важното е, че Виктор много харесва тази рокля.

Елена. Харесва я, защото цени твоя вкус.

Ана. Не, той я харесва, когато е облечена от тебе.

Елена. Колебая се какви цветя да сложа – хризантеми или карамфили.

Ана. По-добре карамфили. Веднъж Виктор каза, че обича червени цветя и бяло вино.

Елена. *(Слага цветя във вазата.)* Тогава за виното трябва да сложим цветни чаши. Какво ще правим след вечеря?

Ана. Ти какво предлагаш?

Елена. Идете с Виктор на театър или на гости.

Ана. А ти?

Елена. Аз ще приспя децата и ще остана с тях.

Ана. Ти беше с децата вчера.

Елена. Затова пък миналата седмица ти ги гледа през цялото време.

Ана. Няма да се пазарим, днес аз оставам в къщи.

Елена. Не, Ана, този път няма да отстъпя.

Ана. Знаеш, че не мога да ти се противопоставям и ти злоупотребяваш с това. Но този път няма да мине.

Елена. Извинявай, но ставаш заядлива.

Мълчат обидени. Елена първа не издържа, прекъсва мълчанието и стремително прегръща Ана.

Елена. Извинявай, скъпа. И аз не знам какво ми става. Просто много ми се искаше вие с Виктор малко да се разтушите... Но щом не искаш, аз ще изляза с него. Няма да се сърдиш, нали?

Ана. За какво да се сърдя? Аз бях прекалено упорита. Разбира се, че аз ще изляза с него, щом настояваш. Но нали няма да се сърдиш, ако те помоля за една услуга?

Елена. Напротив, ще ми доставиш удоволствие.

Ана. Хайде да се сменим тази вечер. Наистина, мой ред е, но се чувствам малко уморена.

Елена. Аха, значи все пак си уморена.

Ана. Само малко.

Елена. Добре, скъпа. Наистина, днес и аз съм малко отпаднала, но как да ти откажа? Хайде, сядай в креслото и почивай... *(Взема от Ана вилиците и лъжиците, слага я да седне в креслото и продължава да нарежда масата сама.)* Кажу ми, наистина ли си уморена или има някаква друга причина?

Ана. Няма да крия от теб. Вчера се скарах с Виктор.

Елена. Скара ли се? Защо?

Ана. Стори ми се, че се държи някак по-хладно с теб. Разбира се, аз не издържах и му направих забележка. Той, естествено, се обиди.

Елена. Ана, мила, не биваше, заради такава дреболия, да си разваляш отношенията с него.

Ана. За мен това не е дреболия. Нали виждам, че напоследък помежду ви става нещо...

Елена. Сега ще ти обясня всичко. Миналата седмица аз го упрекнах, че ти отделя по-малко внимание, отколкото заслужаваш. Той обеща да си вземе бележка, но аз реших да го накажа, като се държа по-хладно с него.

Ана. Опасявам се, че вършим глупости.

Елена. Разбира се. Любимият човек трябва да се закриля, а не да му се пият нервите.

Ана. И все пак, благодаря ти за защитата.

Елена. А аз – за твоята.

Ана. Никога не съм се съмнявала в твоето благородство.

Елена. Ти във всичко ми служиш за пример.

Ана. Колко странно, че по едно време те мразех.

Елена. А аз – тебе. Да си умреш от смях.

Ана. И в същото време е съвсем естествено. Та ние не се познавахме.

Елена. В нашето положение беше много важно да се запознаем и да започнем да се разбираме.

Ана. И щом го осъзнахме, веднага се сприятелихме.

Елена. Защото имаме общи интереси.

Ана. Да. И двете сме влюбени във Виктор.

Елена. А той – в нас.

Ана. Колко глупаво беше, когато по-рано се мъчихме да си го отнемем една от друга!

Елена. Наистина. Главното в любовта е да се обичаме, а не да се дърлим помежду си.

Ана. Бедата е там, че жените имат засилено чувство за собственост.

Елена. Страхувам се, че и ние не правим изключение. На мен, например, ми доставя удоволствие да си мисля, че Виктор е наш.

Ана. И на мене също.

Елена. И съм сигурна, че той не ни изменя.

Ана. Защото и ние сме му верни.

Елена. Между другото днес, на улицата, един мъж ме задиряше.

Ана. Така ли?

Елена. Разбира се, аз му бих дузпата.

Ана. Как, ако не е тайна?

Елена. По най-старомодния начин. Просто му казах, че съм порядъчна жена и обичам само мъжа си.

Ана. И той изчезна?

Елена. Тутакси! Мъжете ценят съпружеската вярност на собствените си жени, но на чуждите – не.

Ана. На нас ни е хубаво, но доста ни завиждат.

Елена. Защо, да не те е обидил някой?

Ана. Ами, нищо особено. Просто съседката...

Елена. Вулгарна еснафка. Какво иска пак?

Ана. Досажда ми с въпроси.

Елена. А ти?

Ана. Наложил се да и дам урок по етика. Любовта е работа за трима. В нея не бива да си пъхат носа чужди хора.

Елена. Кажи ми... Ти много ли обичаш Виктор?

Ана. Да, разбира се. А ти?

Елена. Аз също, но...

Ана. Какво „но“?

Елена. Не знам дали щях да понеса съвместния ни живот, ако бях сама с него.

Ана. Може би си права. По себе си знам колко е трудно.

Елена. Не само трудно, невъзможно е. Пък и ако му бях само аз, отдавна да ме е изоставил. Еднообразието не понася на мъжете.

Ана. Между другото, не бива да забравяме това. Не бива по нищо да си приличаме, защото иначе той ще ни разлюби.

Елена. Нима не се стараем да бъдем различни? Ти си брюнетка, аз станах блондинка. Ти предпочиташ женствения стил, аз се обличам по-спортно.

Ана. Това не е достатъчно. Трябва да се постарая да бъдем по-различни и вътрешно.

Елена. Не те разбирам.

Ана. Например, ако ти показваш весел и лек характер, аз трябва да изглеждам замислена и загадъчна.

Елена. А мъжете какво предпочитат?

Ана. И едното и другото.

Елена. Щом е така, аз ще съм лекомислената, а ти – сериозната.

Ана. После може да се сменим.

Елена. Щом става дума за разнообразие, не бива да забравяме най-важното.

Ана. Какво имаш пред вид?

Елена. *(Навежда очи.)* Ти май беше споменала, че той обича да те целува по шията?

Ана. *(Навежда очи.)* Да.

Елена. В такъв случай, аз ще му предложа раменете си.

Ана. Права си – тази тема, ние трябва да обсъдим много задълбочено.

Елена. *(Оглежда подредената маса.)* Май всичко е готово.

Ана. Виктор нещо закъснява.

Елена. Дали не се е случило нещо?

Ана. Спокойно. Ти си склонна да се притесняваш за глупости.

Елена. Знам. Например вчера, ти закъсня и аз се притесних да не те е блъснала кола. И си помислих: как ще живеем без теб? Едва не ми прилоша.

Ана. *(Усмивва се и прегръща Елена.)* Както виждаш, жива и здрава съм.

Елена. Дали да не тръгнем да го посрещнем?

Ана. Не, по-добре да музицираме. Това ще те успокои.

Елена сядна на пианото. Ана прегръща Елена през раменете и двете запяват.

Елена и Ана. Настава вечер. Облаците посивяват,
Посърналите кули притъмняват...

Звъни се на вратата.

Ана. Ето го и Виктор.

Елена. Най-последно.

Двете жени със същите грациозни и плавни движения приближават до огледалото и оправят прическите си.

Елена. Отивам да отворя.

Ана. Недей, той има ключ. По-добре да го посрещнем с музика. Той обича, когато пеem в дует.

Двете жени пак отиват до пианото.

Ана и Елена. *(Заедно.)*

И в тишината всичко живо спи...

7. ЖЕНСКА ОРИСИЯ

Действащи лица:

По-млада жена

По-възрастна жена

Действието се развива в наши дни.

Болнична стая. Няколко легла, шкафчета, табуретки. Бутони за спешна помощ, шишенца с лекарства. На стената – плакат, призоваващ за борба с пиянството. До врата надпис: „Пазете тишина!“ С една дума – най-обикновена болница.

Стаята е празна, само Жена в бяла престилка мете пода, забърсва шкафчетата и т.н. Така я заварва Втората жена с илифер под мишница, по чехли, с ботуши в едната ръка и пазарска чанта в другата. Като вижда първата Жена (първата е По-възрастната), новодошлата се сепва и тръгва назад към вратата. Вероятно би се измъкнала, но изпуска ботушите и застива от страх.

По-възрастната жена се обръща, вижда новодошлата и също изпада в неловко положение. Пауза. Двете жени се гледат недоверчиво.

По-младата. Извинявайте, аз... (Млъква.)

По-възрастната. Коя сте вие?

По-младата. (Плахо.) Ами аз... Дойдох на свиждане... Само за малко.

По-възрастната. Идвате при вашия, така ли?

По-младата. (Несигурно.) Аха... Може ли?

По-възрастната. (С облекчение.) Не знам... Изчакайте. (Пак грабва метлата.)

По-младата. (Плахо сяда на края на една табуретка.) Как е, върви ли работата?

По-възрастната. (Изумена.) Горе-долу.

По-младата. Благодаря, че не ме изгонихте. (Рови в чантата си, изважда пари.) Заповядайте...

По-възрастната. (Изумена.) На мен ли ги давате?

По-младата. Вземете, вземете. Работата ви е тежка, знам как ви плащат.

По-възрастната. Наистина, малко плащат... (Мачка банкнотите, не знае какво да ги прави.)

По-младата. (След даването на парите се чувства по-уверено.) Лелче, аз тебе за пръв път те виждам. Нова ли си?

По-възрастната я гледа с изумление.

По-младата. Или пък си от друго отделение?

По-възрастната. Какво лелче съм ти аз на тебе? Ти да не ме вземаш за санитарка?

По-младата. А каква сте? Сестра? *(Притеснено се изправя)* Да не сте докторката?

По-възрастната. *(Успокоява я.)* Никоя не съм. И аз съм дошла на свиждане – като теб.

По-младата. *(Със съмнение.)* Ами тази престилка?

По-възрастната. За маскировка. Днес не пускат. Една приятелка ме посъветва: сложи си вика, бяла престилка и минавай наперено покрай охраната.

По-младата. *(С облекчение.)* Аз, честно казано, се стреснах, като ви видях.

По-възрастната. И аз се изплаших малко.

По-младата. *(Слага багажа си на леглото.)* А къде са мъжете?

По-възрастната. *(Свива рамене.)* На някакви процедури, сигурно.

По-младата. Да, в болницата непрекъснато търчат насам-натам.

По-възрастната. По-скоро са се скатали някъде да играят на домино. Твоят играе ли домино?

По-младата. Играе. Дали да не ида да ги потърся?

По-възрастната. Недей. *(Сваля престилката.)* Гледам, че леглата са празни. Къде са изчезнали болните. Да не са измрели?

По-младата. Явно отдавна не сте идвали.

По-възрастната. От миналия вторник.

По-младата. От тогава изписаха доста народ.

По-възрастната. *(Кима.)* Преди празници болниците се изпразват. След това се изпонапиват, изпотрепват се помежду си и хайде – пак тука.

По-младата. Така си е. Около Нова година лежах в „Уши, нос, гърло“. Толкова народ изпонадокараха след празниците – свят да ти се завие. На кого носът му сплескан, на кого челюстта счупена – ужас.

По-възрастната. А ти за какво си лежала?

По-младата. Оперираха ми сливиците. Такъв страх брах – не мога да го опиша. Отивам на операция, а срещу мен извеждат от операционната някаква жена. Вместо нос – празно място.

По-възрастната. *(Изумена.)* Как така?

По-младата. Ами така. „Убиец“-крещи – Обезобрази ме! Ще го съдя! Аз веднага – кръгом и бегом назад, в стаята. Помислих, че крещи на доктора.

По-възрастната. А тя на кого?

По-младата. Мъжа си ругаеше. А докторът я лекувал. Обещал да и присади нов нос.

По-възрастната. Как така ще го присади.

По-младата. Не знам. Изписаха ме преди нея.

Пауза.

По-възрастната. А твоят пие ли?

По-младата. Аха. А вашият?

По-възрастната. А ти как мислиш?

Кратка пауза.

По-младата. Случвало ли ви се е да лежите в „Уши, нос, гърло“?

По-възрастната. Не, влизала съм в болница по женски поводи.

По-младата. По такива поводи и аз съм влизала. Два пъти. А вие?

По-възрастната. *(Намръщено)* Не съм ги броила. Имаш да наваксваш.

По-младата. Мъжете изобщо не ги е еня за нас.

По-възрастната. Какво им пука?

(Пауза.)

По-младата. Все пак дали да не ида да ги потърся?

По-възрастната. Няма нужда да се мяркаш в коридора. Ще те види докторът. Скоро ще им раздават обяд, сами ще дофтасат. Дай да поразтребим, че виж каква кочина е тук.

Жените се хващат за парцалите и метлата. По-възрастната опитва дали има прах и клати укорително глава.

По-възрастната. Санитарките хич ги няма. А пък разправят, че, болницата била добра.

По-младата. Болницата може да е добра, но няма кой да чисти.

По-възрастната. И не се грижат за болните.

По-младата. И храната е лоша.

По-възрастната. Лечението и то е калпаво.

По-младата. Затова пък е безплатно.

По-възрастната. Да, бе, да, безплатно... На този дай, на онзи дай...

По-младата. Така си е. Да се умре е по-евтино.

По-възрастната. Какво говориш? Наскоро погребях майка си – одраха ми кожата.

По-младата. Не думай!

По-възрастната. Оскубаха ме до шушка.

По-младата. Нима?

По-възрастната. Ами да. По-добре да не се мре.

По-младата. И да не се боледува.

По-възрастната. Още по-добре изобщо да не се ражда човек.

Пауза. Жените мълчаливо чистят.

По-младата. На вашият какво му е?

По-възрастната. Инфаркт.

По-младата. И моят е с инфаркт. Какви лекарства пие?

По-възрастната. Аз му купувам - от по-евтините. В болницата имат лимит.

По-младата. Така ли? Не знаех.

По-възрастната. Щях да им вдигна голям скандал, но докторът излезе разбран човек, даде ми акъл да не си хабя нервите. Написа ми рецепта и аз купих, каквото трябва.

По-младата. Шкафчетата ще оправяме ли?

По-възрастната. Добре би било. Но моят не обича да му ровят в нещата.

По-младата. И моят също.

По-възрастната. Така е свикнал.

По-младата. Вашият отдавна ли страда от сърце?

По-възрастната. Не много отдавна.

По-младата. И моят.

По-възрастната. Шофьорската работа не е лесна. Докато си седеше в къщи, всичко беше наред. Но откак почна да поема курсове на дълги разстояния, закъса. Хотелите и гостилниците го довършиха. А вашият какво работи?

По-младата. И той е шофьор.

По-възрастната. Моят по-рано караше рейс, но лани го уволниха.

По-младата. Защо?

По-възрастната. Качил на рейса една пияна компания приятели и ги подкарал на езерото, да се къпят. С жените им барабар. Разбира се, самият той бил подпийнал. И както може да се предположи – обърнал се. Рейсът се потрошил. Добре, че нямаше жертви.

По-младата. И какво стана после?

По-възрастната. Прехвърлиха го на камион. Заплатата, разбира се, много по-малка.

По-младата. И моят кара камион.

По-възрастната. Сега, преди да тръгне на път, ако е нещо махмурлия – заливам го със студена вода.

По-младата. Странно, как всичко съвпада. Чак ме напушва смях.

По-възрастната. Какво съвпада?

По-младата. Ами шофьор, камион, инфаркт... И изобщо.

По-възрастната. Какво му е странното? Това е транспортна болница, тука повечето болни са шофьори. Така че общите ни неволи, според мен, са нещо естествено. *(Доверително.)* Бие ли те?

По-младата прави неопределен жест.

По-възрастната. И моят. Наистина не всеки ден. Само като се разпали. Аз, разбира се, в такива моменти, гледам да не му се мяркам пред очите.

По-младата. А къде може да се дене, човек?

По-възрастната. Няма къде. Свекърва ми и тя съска. Гъобелс в пола. Твоята свекърва жива ли е?

По-младата. Жива е. Но не живее с нас.

По-възрастната. Ето, виждаш ли? А казваш, че всичко съвпада. На тебе ти е провървяло. А моята – чумата да я тръшне! Храня я, подстригвам я, обслужвам я, а тя съска насреща ми. Понякога ми идва да скоча от прозореца но не мога, заради сина си.

По-младата. Имате син?

По-възрастната. *(Кима с глава.)* Ученик е. Вече пропуши. *(Въздиша.)* Като си няма баща да го стяга...

По-младата. Защо да си няма баща? Нали сте омъжена!

По-възрастната. *(С презрение.)* Мъж... *(Злобно.)* Нямам мъж аз!

По-младата. Как така нямате?

По-възрастната. Ами така. Телевизорът ми си има мъж, аз си нямам. Не сваля очи от телевизора, не можеш да го откъснеш за секунда.

По-младата. Особено като стане дума за мач.

По-възрастната. Каж ми сега – стават ли мъжете за семеен живот?

По-младата. *(Мисли малко и отговаря уверено.)* Не.

По-възрастната. Семейството изисква ежедневни грижи... Ти се утрепваш от работа, а той, търтеят му с търтей *(кима към леглото)* се стоварва наготово и ти хайде пак всичко отначало.

По-младата. Какво да се прави – орисия. Ние се скъсваме от работа само и само да създадем нещо, а те дойдат и го разбутат.

По-възрастната. И тези продължителни пътувания сега! Детето не го вижда със седмици... Ти имаш ли деца?

По-младата. *(Неохотно.)* Не.

По-възрастната. Защо така?

По-младата не отговаря.

По-възрастната. Не искаш ли да имаш деца?

По-младата. Ами, искам.

По-възрастната. *(Интимно.)* Значи си бездетна, така ли?

По-младата. Не, не съм.

По-възрастната. *(Съобразява.)* А-а, той не може да има деца, така ли?

По-младата. Не, той може.

По-възрастната. Тогава?

По-младата. Ами...

По-възрастната. *(Обидено.)* Ако не искаш, не ми казвай.

По-младата. Ами... Там е работата, че още не сме женени.

По-възрастната. Защо така?

По-младата прави неопределен жест.

По-възрастната. Ясно. Мъжът си е мъж. Ако е за плюскане, пиене или чукане – незабавно включва на четвърта. Стане ли обаче дума за женене – удря спирачките и пълнен назад.

По-младата. Работата не е в това.

По-възрастната. Не ми обяснявай, знам го по себе си. И моят нямаше да склони да се оженим, ако не бях го пришпорила.

По-младата. *(С интерес.)* Как?

По-възрастната. Има си начини. После ще ти кажа. Твоят отдавна ли лежи тук?

По-младата. Трета седмица.

По-възрастната. И моят е трета седмица. Странно, как не сме се засекли досега.

По-младата. Няма нищо странно. Вие в кои дни идвате?

По-възрастната. В приемните – вторник и петък.

По-младата. А аз в сряда и събота.

По-възрастната. Но тогава няма свиждания.

По-младата. *(Уклончиво.)* Така ми е по-удобно.

По-възрастната. Аз, да ти кажа, не успявам да идвам всеки път. Или съм нощна смяна, или не мога да изляза от къщи.

По-младата. Какво работите?

По-възрастната. Цял живот съм била готвачка. Започнах работа, когато баничките се правеха ръчно, а не както сега – на машина – да си изпочупиш зъбите. Днес имам почивен ден. Реших да отскоча, макар че не е ден за свиждане. Едвам успях да вляза.

По-младата. Влиза се лесно, ще ви науча как. Ако решите, всеки ден може да сте тук.

По-възрастната. Защо? *(Пауза.)* Между нас казано, той много-много не ме ще.

По-младата. И моят не ме ще.

По-възрастната. „Оставете ме, вика, на мира, до гуша ми дойдохте всички.” Кой са тези „всички”? Свекърва ми изобщо не идва - тя едва се държи на крака. Синът също не напирва. Излиза, че аз съм тази, дето му е дошла до гуша. Това е то, неговата благодарност за всичко.

По-младата. И моят, и той така – дай, вика, поне в болницата да си отдъхна от теб. Но аз идвам, напук на всичко. А за да не се сърди, му нося едно-друго. *(Изважда буркан с компот.)* Ето.

По-възрастната. Моят не може да търпи компот.

По-младата. И моят. Но това не е компот, а бяло вино.

По-възрастната. А защо вътре има сливи?

По-младата. За да не го усетят сестрите. Те понякога проверяват.

По-възрастната. Ах, каква си хитруша! И защо не се жените?

По-младата. *(Неохотно.)* Защото още не се е развел с първата си жена.

По-възрастната. Че той женен ли е?

По-младата. Бил е женен.

По-възрастната. А сега? С тебе ли живее?

По-младата. Аха.

По-възрастната. А с нея?

По-младата. И с нея също.

По-възрастната. Нещо не мога да проумея.

По-младата. *(Гласът и трепва.)* И аз не мога.

По-възрастната. Хайде, хайде, не се разкисвай. Хич да не ти пука.

По-младата. *(Хлипва.)* Вие сте добре. Чувствате се спокойна, уверена... Не само тук. Навсякъде. А аз постоянно трябва да се крия... Да не ме засече някой... Винаги е така...

По-възрастната. *(Със съчувствие потупва събеседницата си по гърба.)* Всичко ще се оправи.. Ти си млада, красива, животът е пред теб... Остави компота и се усмихни. Ще вземе да влезе сега и ще те види с подути очи. Моят не понася да рева.

По-младата. И моят също.

По-възрастната свършва с чистенето. По-младата вади пудриера и пудри лицето си. След това оставя „компота” на едно от шкафчетата и започва да разтребва шкафчето. По-възрастната, като вижда как По-младата оправя шкафчето, застива с метлата в ръка. По-младата поглежда към новата си приятелка и също застива. И двете едновременно са пронизани от една и съща страшна догадка. Дълга няма сцена.

По-възрастната. Ето на кого, значи, носиш компота.

По-младата не отговаря.

По-възрастната. Благодаря ти за грижите.

По-младата. Няма защо.

По-възрастната. Не се крий, не се крий, чакай да те разгледам хубаво. Засрами ли се?

По-младата, след кратко колебание гордо вдига глава.

По-възрастната. Значи ти си била неговите далечни командировки.

По-младата мълчи.

По-възрастната. Абе гледам го аз, в последно време нещо му стана. Порано си знаеше мястото, не смееше да гъкне, а сега изведнъж напери гребена. Трябваше да се сетя, но като виси човек денонощно над тенджерите, кога да помисли за нещо друго? (*Приближава се до съперницата си.*) И къде се натискате двамата с него? Под камиона ли? Или в уютната кабина на пухени възглавници, зад перденцата?

По-младата. (*С достойнство.*) Аз си имам апартамент.

По-възрастната. А-а, тя си имала апартамент. Та ти си била много изгодна партия. (*Изведнъж започва да крещи.*) Ти, ма, защо съсипваш мъжа ми?

По-младата. Изобщо не го съсипвам. Обратното. Вие го подтискате, аз ще го направя човек.

По-възрастната. Ще го направиш алкохолик, а не човек. Направила си го вече. Като не ти е дал господ ум и хубост, мъчиш се да привличаш мъжете с водка, „компотчета” им влачиш. Бравос!

По-младата. На него му харесва.

По-възрастната. Ама и сестрите, и санитарките, и тях си ги бива! Поне една да ми беше подшушнала, че няма нужда да се безпокоя, че има кой да се грижи за него. А аз гъската му с гъска постоянно им бутам пари...

По-младата. Значи аз съм бутала повече.

По-възрастната. Как не те усетих веднага? Че как да те усетя? Тиха вода, учтива, все на „вие” ти говори.

По-младата. Това е, защото сте три пъти по-дърта от мене.

По-възрастната. „Три пъти”! Няма ли да кажеш – осем пъти?

По-младата. Може и осем да са.

По-възрастната. Че ние с тебе, ако много искаш да знаеш, сме връстници. Почти. На години може да си малко по-млада, но мъжете, като търсят жена, не и смятат годините с калкулатор. Погледни се в огледалото – виж се каква си посърнала, посивяла, безцветна... Нямах искрица огън! Пушена скумрия.

По-младата. А вие по-добре не поглеждайте в огледалото. Знаете ли той как ви нарича?

По-възрастната. Не ме интересува.

По-младата. Като е в лошо настроение – „моята чума”, а като е в добро...

По-възрастната. Не ме интересува.

По-младата. А като е в добро – „моето чучело”. Затова не ви познах веднага, защото той разказва за вас като за чудовище, а вие, гледам, горе-долу сте запазена. За годините си, естествено. Въпреки че сте прекалено ниска, на времето може, да ви е харесвал - преди двайсетина години.

По-възрастната. Защо трябва да съм върлина като тебе? Аз няма да играя баскетбол с мъжа си.

По-младата. А аз, според вас, баскетбол ли играя с него?

По-възрастната. На всичко отгоре – безсрамница! Младо момиче, а се метнала на врата на стария човек.

По-младата. Кой е стар човек? Та ние сме на едни години.

По-възрастната. А сега де! Как така аз ще съм три пъти по-стара, а той - на твоите години?

По-младата. Аз скоро навършвам трийсет, а той е само на четирийсет.

По-възрастната. И осем. И половина.

По-младата. Какво „И осем и половина?“

По-възрастната. Той сега е на четирийсет и осем и половина. А ако трябва да сме по-точни – петдесет и две.

По-младата. Не е вярно. Изглежда много по-млад.

По-възрастната. Мислиш, че не знам на колко години е мъжът ми?

По-младата. Той каза, че е на четиридесет. И малко отгоре.

По-възрастната. Казал и бил!... И тя му повярвала! Малкото отгоре са дванайсет години. Видя ли паспорта му?

По-младата клати отрицателно глава.

По-възрастната. Така е то. Когато мъжете се перчат пред някоя, могат да си крият годините не по-зле от нас. Само че това не помага! За годините си могат да лъжат колкото искат, но мъжката сила не се мери с приказки.

По-младата. Ако намекувате за оная работа, всичко му е наред.

По-възрастната. Така ли? Ще падна от изненада!

По-младата. Мен ме задоволява напълно.

По-възрастната. Много си лесна!

Кратка пауза.

По-възрастната. Добре де, сега те задоволява, а след време? Та той не е момче.

По-младата. Не мисля за сто години напред. Аз искам да живея сега.

По-възрастната. Живей, ама защо с моя мъж? Или ти трябва мъж с готов инфаркт? По-добре сама докарай някого до инфаркт?

По-младата. По-добре мъж с инфаркт, отколкото без мъж.

По-възрастната. Искаш да му седиш до леглото и да му даваш валидол под езика?

По-младата. Каквото трябва, това ще му давам.

По-възрастната. Слушай, я не се прави на глупачка. Ти, на твоите двайсет и пет години, нямаш проблем да си уредиш живота. А аз на моите – колкото и да са – вече не мога да почна отначало.

По-младата. Само отстрани изглежда, че на младите им е по-леко. Къде да си намеря по-млад мъж, пък и хубав да е, да не пие, всичко да му е наред и за пискюл: да не е женен.

По-възрастната. Сега е пълно с разведени.

По-младата. Разведените, и те не се развеждат от само себе си. Първо трябва някой да ги разведе.

По-възрастната. Ама ти си била много разтропана, бе! Цяла бизнес-дама!

По-младата. Пропуснах си времето и сега трябва да наваксам.

По-възрастната. И искаш, на всичко отгоре, да ти съчувствам?

По-младата. Мислите, че аз не съчувствам на другите, така ли? Цял живот аз съм била глупачката, която отстъпва. Ту на приятелка, ту на нечия съпруга, ту на господ знае кого. И така си останах – стара мома. А тия, дето умеят да се блъскат с лакти, се уредиха. Така че, нека ви съчувстват другите, аз – не! И аз искам да живея. Сега. Искам да живея. Като всички! И да имам всичко! Сега! И ще си взема каквото искам!

По-възрастната. Нямах ли съвест!

По-младата. Каква съвест? Щом вашият кръшка, значи му е дошло времето да кръшка. Значи все някоя щеше да се появи. Ако не аз – някоя друга. По-добре аз.

По-възрастната. Ти чуваш ли се, какво говориш? Прилошава ми като те слушам.

По-младата. А вие не ме слушайте, кой ви кара? Аз изобщо не говоря с вас.

По-възрастната. А на кого говориш?

По-младата. На себе си.

По-възрастната. Ти луда ли си?

По-младата. Напълно нормална съм. Просто съм съвременна. А вие воните на нафталин.

По-възрастната. Остави сега нафталина. *(Приближава се до По-младата.)* Моля те с добро – остави мъжа ми на мира.

По-младата. Не, вие го оставете на мира. Защо ви е той? Сама казвате, че ви е омръзнал и опротивял. Използвала сте го двайсет години – стига. Дайте и на другите възможност.

По-възрастната. Колко било просто, според теб – дай ми го и толкоз. Излиза, че съм живяла за тоя дето духа. Теглих си каручката по стръмното, падах, ставах, мислех, че има защо, че ме чака нещо хубаво накрая - малко щастие или поне спокойствие.. А то какво се получи? Едно голямо... нищо!

По-младата. И аз искам да си тегля каручката.

Кратка пауза.

По-възрастната. *(Идва на себе си.)* Ама аз какво съм седнала да браня собствения си мъж? Щом искаш това безценно съкровище, вземай го още днес. Заедно с бонуса - откачената му майка.

По-младата. Вие не се разпореждайте, какво да правим, ние сами ще си решаваме.

По-възрастната. Стига той да поиска.

По-младата. Ще поиска и още как!

По-възрастната. Аз насила няма да ти го изпратя – той ще се скрие в къщи като в окоп. Аз ли не го знам него?

По-младата. И аз го познавам него.

По-възрастната. А кажи ми тогава, защо още не е дошъл при тебе?

По-младата. *(Малко по-кратко.)* Защото... Защото не може да изостави децата си, затова.

По-възрастната. Какви деца? Само един син.

По-младата. Не, две са. Момче и момиче.

По-възрастната. *(С насмешка.)* Така ли ти каза?

По-младата. *(Объркана.)* Защо?

По-възрастната. Ти виждала ли си ги?

По-младата. *(Признава поражението си.)* Не.

По-възрастната. Този, четиридесетгодишният мъж, нещо много те лъже. И аз по едно време се бях побъркала по един женен. Бях млада, неопитна, беше ми съвестно, защото знаех, че има четири деца. И какво – разделихме се, а после – след дъжд качулка - разбрах че е имал една-единствена дъщеря и то доведена.

По-младата. *(Унило.)* Все едно, аз няма да отстъпя.

По-възрастната. Само през трупа ми.

По-младата. Ще видим.

По-възрастната. *(Взема трудно решение.)* Добре, ако не ми вярваш, ще питаме него.

По-младата. Как така?

По-възрастната. Ами така. Сега, като влезе, ще застанем и двете пред него и аз ще му кажа *(с чувство.)* „Избирай. Или аз или тя. Ако избереш нея – върви на майната си веднага, няма да те спирам.”

По-младата. *(Не е във възторг от тази идея, студено.)* Намерили сме време да му правим сцени. Докарахме го до инфаркт, а сега да го вкараме в гроба, това ли искате?

По-възрастната. Аз ли го докарах до инфаркт? Аз ли? Преди да почне, да тъче на два стана, беше здрав като бик. Тези „дълги командировки” при тебе му изядоха главата. Пресили се, не му стигнаха конските сили.

По-младата. Конско е чувството ви за хумор.

По-възрастната. Сигурна съм, че ти си го изтормозила с натяквания и ревност. Ти си му изпила здравето, затова сега не ще да те види.

По-младата. И вас също не ще да ви види.

По-възрастната. За мене не се притеснявай. Ще ме гледа, къде ще иде. Чакай сега да дойде тук, да го науча аз него!

По-младата. Той не бива сега да се тревожи. Искате да го убиете ли? По-добре да си ходим.

По-възрастната. Върви си ти, щом искаш.

По-младата. Вие си вървете. Аз не бързам за никъде.

По-възрастната. Ти чуваш ли се? Аз, така или иначе, съм законната му жена!

По-младата. Ами идвайте тогава в законното време – във вторник! Днеска е мой ден.

По-възрастната. *(Решително.)* Знаеш ли какво? Вземай си компота и беж да те няма! *(Пъха „компота” в чантата на съперницата си и запраща чантата в лицето и.)*

По-младата. Ей-ей, по-полека! И аз мога да хвърлям чанти.

По-възрастната. *(Приближава се плътно до съперницата си.)* Ако се наложи и тебе ще изхвърля.

По-младата. *(Заема отбранителна позиция.)* Къси са ти ръцете.

По-възрастната. Затова пък твоите са прекалено дълги. Нямах собствен мъж, чуждите ще подмамваш! Пачавра!

Жените се вкопчват една в друга. Яростна схватка.

По-младата. *(Диша тежко.)* Той всеки момент ще отвори вратата, сърцето му е болно. Вървете си. Помислете за него.

По-възрастната. Той за мене мислеше ли, като се чукаше с теб? И аз имам болно сърце. Изчезвай от тука, защото ще почна да крещя и ще вдигна цялата болница на крак.

По-младата. Крещете де, крещете! На вас ще се смеят.

По-възрастната. *(Задъхва се.)* За последен път те питам – ще си тръгнеш ли оттук?

По-младата. Няма и да си го помисля.

По-възрастната. Тогава се сърди на себе си.

По-възрастната грабва парцала за дръжката и посяга да я бие с него. По-младата грабва табуретката и се отбранява с нея, като с щит.

По-възрастната. На ти тебе!... На!... На!...

Изведнъж По-възрастната изпъшква и се хваща за сърцето. Битката спира. По-младата не изпуска табуретката, подозрително гледа към съперницата си.

По-младата. Какво ви става?

По-възрастната не отговаря, стои без да мърда, стиска конвулсивно парцала.

По-младата. Какво ви е? *(Изпуска табуретката.)*

По-възрастната, подпира се на дръжката на парцала, като на патерица, олюлявайки се стига до най-близкото легло и сяда. Изплашена, По-младата притичва до нея.

По-младата. Лошо ли ви е? Сърцето ли ви заболя?

По-възрастната пада на възглавницата. По-младата грабва от шкафчето шишенце с капки, капе в чаша с вода и дава на По-възрастната да ги изпие.

По-младата. Олекна ли ви?

По-възрастната не отговаря. По-младата диша тежко и също се държи за сърцето, натиска копчето за бърза помощ – веднъж, втори път, трети път... Няма резултат.

По-възрастната. *(С отслабнал глас.)* Глупачка...

По-младата. *(Трепва.)* Какво? Какво казахте?

По-възрастната. *(С одрезгавял глас.)* Глупачка... *(Мъчи се да стане.)* Казвам ти, че си глупачка. Кой смяташ, че ще те чуе? Къде си виждала болнична аларма да работи?

По-младата. Ще се побъркам.

По-възрастната. Недей. *(Внимателно сяда.)* Май ми мина.

По-младата въздиша, изтрива потта от челото си, изпива от чашата остатъка от лекарството и обезсилена се отпуска на табуретката. Двете жени оправят роклите и прическите си.

По-възрастната. *(Почти миролюбиво.)* Каж ми честно, защо избра точно Симеон. Той не ти е прилика. Какво толкова му хареса?

По-младата. Симеон ли? Какъв Симеон?

По-възрастната. Мъжа ми, кой друг.

По-младата. Вашият мъж Симеон ли се казва?

По-възрастната. Че как иначе?

По-младата. Такъв един слаб, неврастеник, косите му - прошарени?.

По-възрастната. Да!

По-младата. Тоя, дето по-рано лежеше на това легло? *(Показва леглото, което преди малко беше оправяла.)*

По-възрастната. Защо „по-рано“? *(Разтревожено.)* Какво е станало с него?

По-младата. Ах, вярно, нали не сте идвали повече от седмица...

По-възрастната. *(Пак се хваща за сърцето.)* Какво е станало с него?

По-младата. *(Усмивва се.)* Нищо, нищо. Вашият Симеон се премести на крайното легло *(Показва едно от леглата.)* А на неговото място е Анатоли. Такъв един – русоляв, сещате ли се?

По-възрастната. Да не би да е Шевцов?

По-младата кима.

По-възрастната. Как да не го знам. Значи... ти при него ли идваш?

По-младата. Аха.

Двете жени смутено мълчат.

По-възрастната. *(Гледа встрани.)* Дали ще си дойдат скоро мъжете?
По-младата. Сигурно. *(След кратко мълчание.)* А вие... виждали ли сте жена му?

По-възрастната. Виждала съм я, разбира се.

По-младата. *(Предпазливо.)* И как изглежда?

По-възрастната. *(Сухо.)* Жена като жена.

По-младата. Красива ли е?

По-възрастната. Зависи от вкуса. *(Малко по-меко.)* Лично аз не я харесвам.

По-младата. Няма да и кажете за мен, нали?

По-възрастната. Да не съм си изпила акъла?

Кратка пауза.

По-възрастната. *(Неохотно.)* Ти идваш в дните, в които няма свиждане...

По-младата. Е, и?

По-възрастната. Ами виж... направило ли ти е впечатление... ами... дали идва някой при Симеон?

По-младата. Не се заглеждам кой при кого ходи... Моите проблеми ми стигат.

По-възрастната. Разбирам. Но все пак... Не ми го казвай направо, само ми намекни.

По-младата. Не знам нищо, честна дума. *(След пауза.)* Но вие по-добре не го посещавайте в неприемни дни.

По-възрастната. *(Помръква.)* Така ли мислиш?

По-младата. Разбира се! Няма нужда! Да не си помислите, че аз знам нещо...

По-възрастната. Нищо не си мисля. *(Замисля се.)*

Пауза.

По-младата. А моят наистина ли има две деца?

По-възрастната. Момче и момиче.

По-младата помръква.

По-възрастната. Ама ти не се разстройвай. Ще видиш – при теб всичко ще се оправи. Ти си млада, хубава и най-важното не си му омръзнала.

По-младата. Вече цяла година ходим. Сигурно съм му омръзнала.

По-възрастната. *(С горчива усмивка.)* „Година”... А жената до него е от десет, двайсет, трийсет и повече години... Как няма да омръзнеш. Ще зареже той своето чучело, ще видиш.

По-младата. Няма да я зареже. Не се безпокойте. Днес мъжете са толкова нерешителни!

По-възрастната. Чакат някой друг да решава вместо тях. А иначе не си отказват нищо...

По-младата. Не, семейството си е семейство, не е така просто да го изоставиш. Пък и защо? Да вземем например моят – сега си има дом, две деца, нас двете, а иначе ще остане само с мен. Разбирам го. И при другите е същото. Вие не страдайте. *(Хлипа.)* Ще видите – при вас всичко ще се оправи. *(Милва По-възрастната по рамото.)*

По-възрастната. *(Изтрива си сълзите.)* Не, не, при тебе всичко ще се оправи...

Двете жени се утешават една друга.

К Р А Й